MAGYAR FUTÁR

RAJNISS FERENC LAPJA

BUDAPEST, 1943. AUGUSZTUS 25. — III. ÉVFOLYAM 35. SZÁM

ÁRA: 30 FILLÉR

TŰZKÉSZÜLTSÉG!

LÉGVÉDELMI ÁGYÚ BUDAPEST HATÁRÁBAN

LÉGVÉDELMI RIADÓ!

HATALMAS FÜLELŐKÉSZÜLÉKEK, a légvédelem „fülei“ a legtávolabbi motorzúgást is azonnal jelzik a kezelőknek.

BUDAPEST

A LÉGVÉDELEM ÁLLANDÓ KÉSZENLÉTBEN tartja megfigyelés alatt a főváros légiterét. Az ágyúk irányzói gyakorlat közben is tökéletes pontossággal végzik feladatukat

A TÜZELŐÁLLÁSBAN a légvédelmi ágyúk hűséges segítőtársai, a távmérőkészülék és a célelemző foglalnak helyet

NAPPAL ALSZANAK A FÉNYSZÓRÓK — a gyakorlatot a „vak“ lámpával is el lehet végezni

A NAGY MAGASSÁGOKBAN KÖZELEDŐ ELLENSÉGES GÉPET AZ EMBERI SZEM NEM VESZI ÉSZRE. A figyelőkészülék lencséje előtt azonban semmi sem marad elrejtve . . .

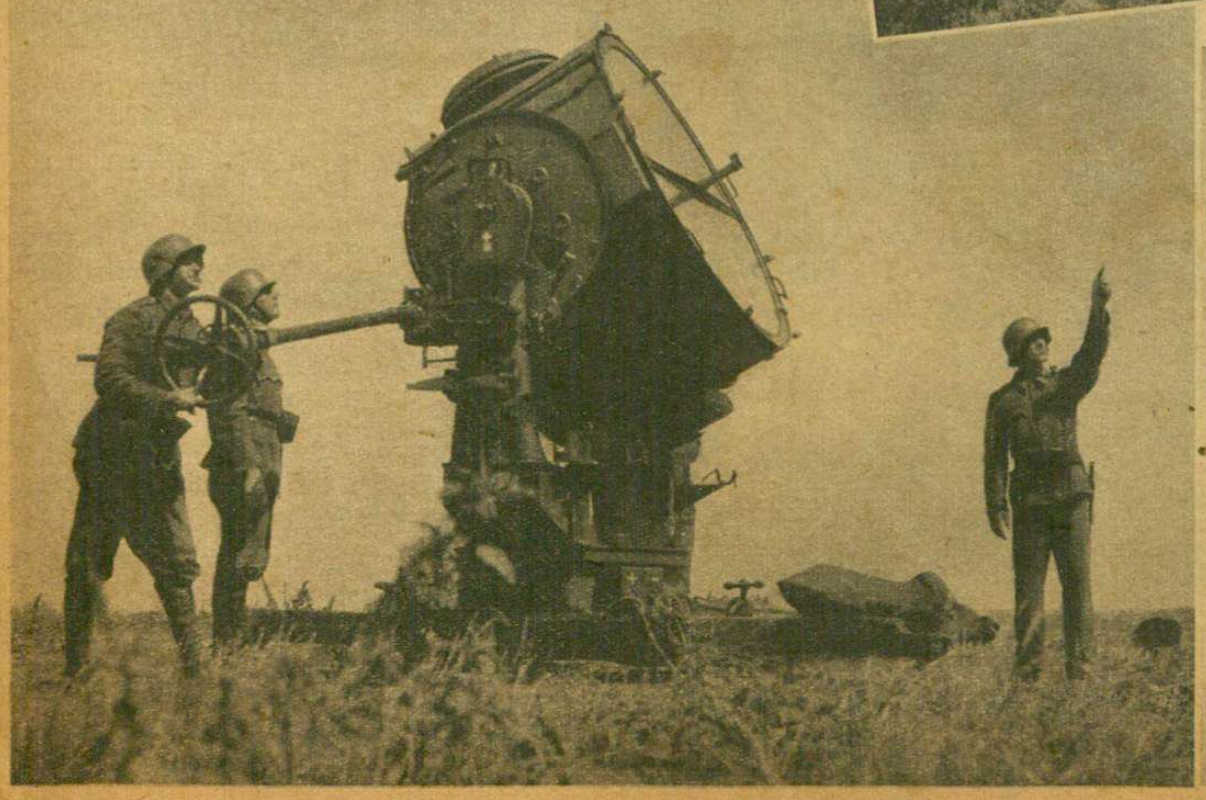

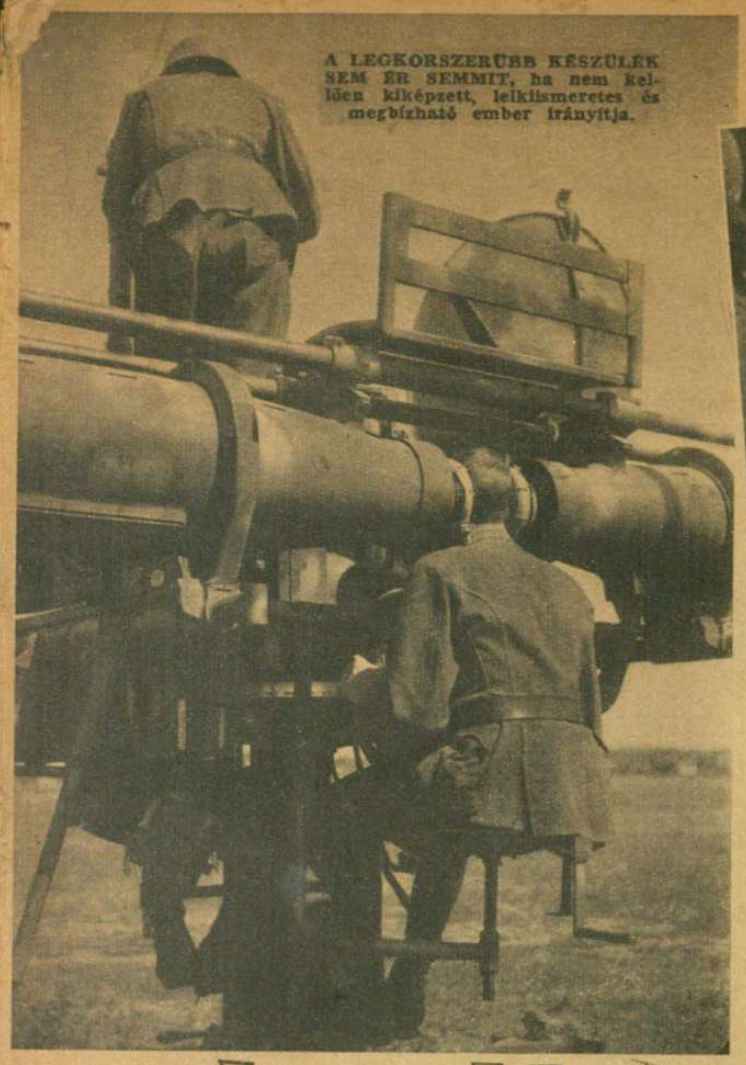

A LEGKORSZERŰBB KÉSZÜLÉK SEM ÉR SEMMIT, ha nem kellően kiképzett, lelkiismeretes és megbízható ember irányítja.

A MEGFIGYELŐK ADATAIKAT PILLANATNYI KÉSEDELEM NÉLKÜL TOVÁBBÍTJÁK . . .

VÉDŐI

(A Magyar Futár eredeti képsorozata)

A háború kiterjedése szükségszerűen fokozza a védekezés előkészületeit és az elhárítás tökéletesítését is mindenfelé. Az ellenséges légitámadások megismétlődése a békés városok, a polgári lakosság ellen azt bizonyítja, hogy könnyelmű nemtörődömség volna a veszélyt lekicsinyelni. **A tapasztalat szerint az idejében meghozott ellenintézkedés és a megfelelő védekezés telére csökkenti a támadások hatását.**

Az elmúlt napokban Magyarország hivatalosan is leszögezte álláspontját az angol rádió Budapest bombázását bejelentő hírreszteléseivel szemben. A főváros és az ország magyar közvéleményében az ellenséges rémítgetés semmiféle zavart vagy nyugtalanságot nem okozott. **Budapest népe a londoni rádió fenyegetéseiről értesülve, kettőzött bizalommal és szeretettel fordul a város nyugalmának és biztonságának őrzője, a magyar honvéd felé.**

Képsorozatunk a légvédelmi tüzérség egyik budapesti készenléti állásában készült. Itt is, mint mindenütt az országban, figyelő szemek, érzékeny műszerek kémlelik, kutatják szünet nélkül az eget . . .

A LÉGVÉDELMI LÖVEGEK és a különböző fülelők kezelésében minden egyes tüzérnek pontosan meghatározott feladatköre van. Képünkön a fülelőkészülék előretartás-beállítója látható

A MAGYAR MÉRNÖKI TUDÁS EGYIK VILÁGRASZÓLÓ ALKOTÁSA A CÉLELEM-MÉRŐ KÉSZÜLÉK. Az alföldi, felvidéki magyar fiúk minden nehézség nélkül kezelik a nagyteljesítményű műszert

SZÜNETNÉLKÜLI KÉSZÜLTSÉG, megfeszített figyelem és lankadatlan éberség: Budapest védőinek légvédelmi tüzérségünknek élete!

A TÁBORI RÁDIÓÁLLOMÁSOK SZÜNET NÉLKÜL MŰKÖDNEK ↓

A PONTOS EGYÜTTMŰKÖDÉST az adatok azonnali kiértékelése és hiánytalan továbbítása biztosítja →

ATHÉNI NYÁR

Lassan két és fél esztendeje lesz, hogy a balkáni hadjárat véget ért s ott, ahol a partizánbandák nem rettegtetik a lakosságot, a béke csendjét élvezik az emberek. A háborúra már csak a szegénység és szükség emlékeztet Görögországban is, meg a katona- és anyagszállító vonatok, amelyek Európa e kitett pontjának stratégiai fontosságú vidékeire viszik a fegyvert és katonát. Athén élete élénk és az Akropolis alatt, a szűk sikátorokban most is lármázva hömpölyög a tömeg a felhőtlen égről alázuhogó napsütésben, s bámulja a bazárok tarka képét s a hatalmas kávéházakban most is minden asztal foglalt. A strandok óriás homokpadjai tele vannak fürdőzőkkel és az utcákon a legutolsó divat szerint korzóznak a reáérő hölgyek...

A TERMOPHYLEI SZOROSBAN, ahol Leonidas a háromszáz spártaival szembeszállott Perzsia haderejével, most hosszú vonatok száguldanak dél felé, — hadianyaggal megrakva

AZ AKROPOLIS LÁBÁNÁL, az évezredes mult dicsőséges romjai alatt ma is nyüzsög a bazár... Áru ugyan kevesebb van, mint régen, de a forgalom óriási

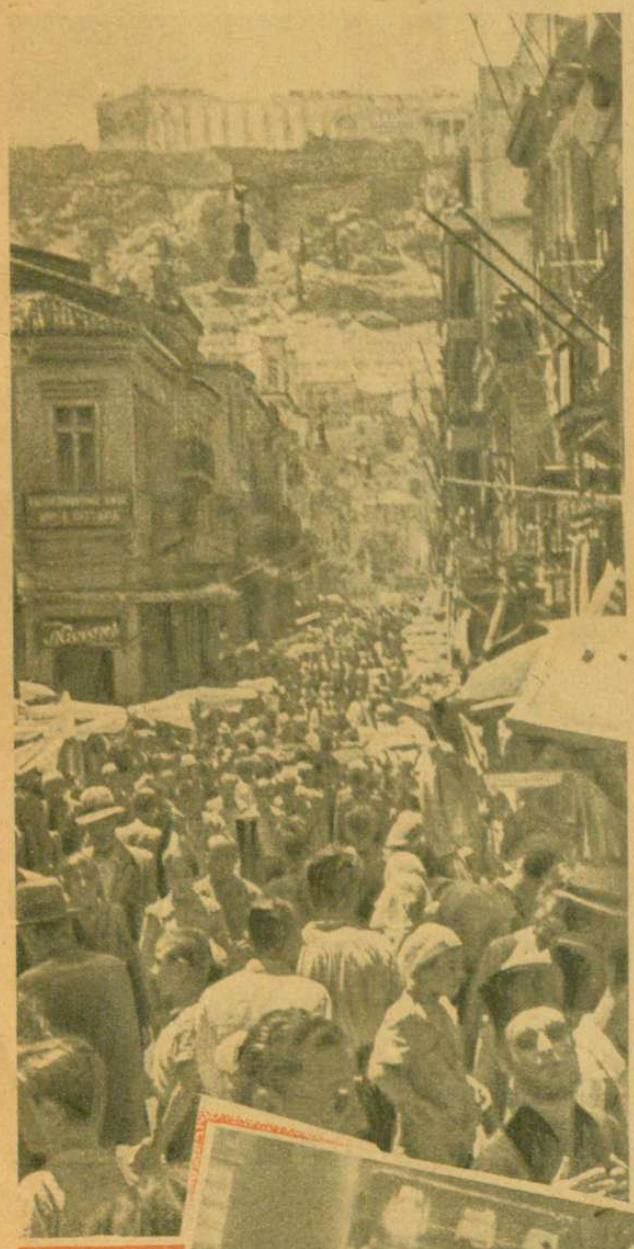

BOLSEVISTAELLENES PLAKÁTOK Athén utcáin. A szöveg azt mondja: Görögország háromezer év óta harcol a keleti pusztákról Európába özönlő barbárság ellen s ezt a hivatását ma is teljesítenie kell...

A HÁBORÚRA csak a katona-mozi, pár méter szögesdrót és egy olasz őrszem emlékeztet a sétálókat

KORSZERŰ STRAND, a megszokott nyári cápák helyett — hidroplánokkal. A phaleroni fürdőzők megszokták már a látványt s többet törődnek a gyorsfényképésszel, mint a harci gépekkel

BÉKEBELI KÉP: az athéni kávéházak terraszáról. A fórumért rajongó ősök szokása tér vissza abban, hogy az athéni nép az enyhe nyári estéken előzönli a szórakozóhelyek utcai asztalait

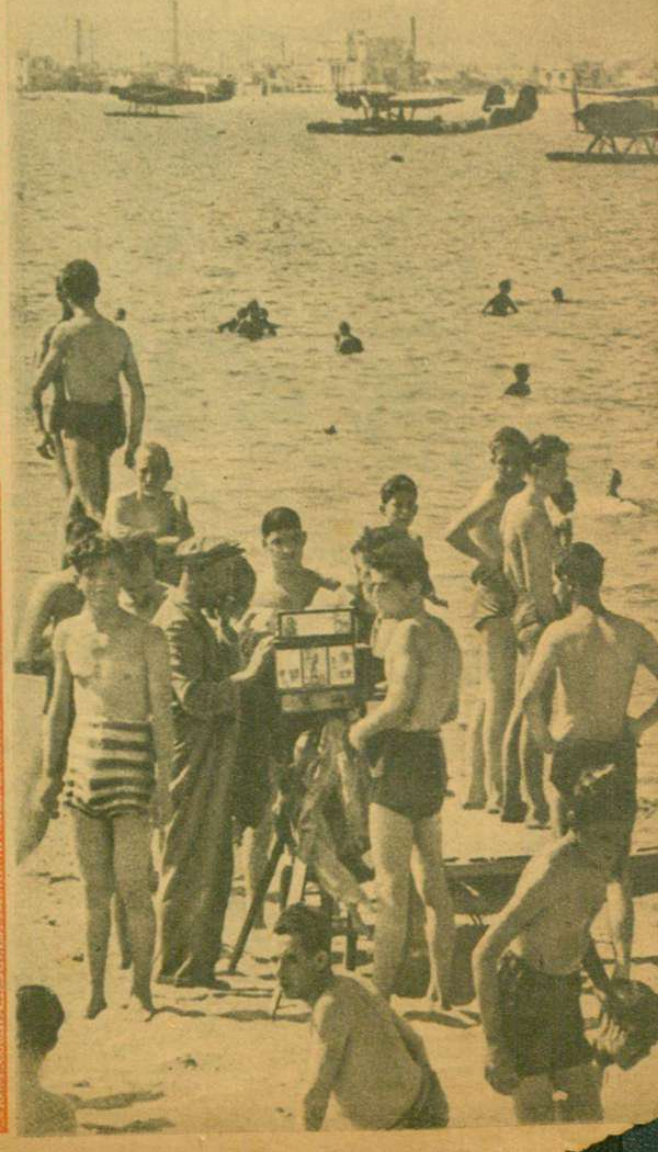

HÉTRŐL HÉTRE

V

Megérjük,

ha így folytatják, hogy néhány esztendő mulva a magyarországi marxizmus aggkori érelmeszesedésben szenvedő szervezete lesz nálunk az egyetlen népmegváltó fórum, amolyan óriási jóléti áruház, ahol minden kapható, ami a nemzet boldogításához szükséges, sőt azt is bebizonyítják majd nekünk a Conti-utcából: voltaképp ők ösztönözték Árpádot a honfoglalásra, ők tanácsolták Szent Iványnak, hogy hozza be e hazába az átkos nyugati eszméket, alapítson püspökségeket, s az aranybulla fogalmazásánál is egy szakértő elvtárs működött közre. Mindez lehetséges, ha már ott tartunk, hogy a Népszava be akarja bizonyítani: ami Magyarországon a szociális haladás érdekében történt, azt voltaképen mind a munkásvezéri székbe beledagadt izraeliták harcolták ki, félelmet és csüggedést nem ismerve. Nem mondjuk, hogy az utóbbi két évtized alatt minden megtörtént volna ebben az országban, amit a szociális fejlődés íratlan, de kemény paragrafusokkal tele törvénykönyve előírt, s hogy a magyar dolgozó milliók tökéletes paradicsomban élnek, ahol már nincs teljesítetlen kívánság, el nem ért óhaj. Tudjuk, hogy sok mindent el kellett volna végeznünk a kis emberek érdekében, a sokgyermekes családokért, a földet gondozó milliókért, a gyárak és műhelyek munkásaiért, s hogy bőven van még nemcsak nekünk, de gyermekeinknek és unokáinknak is tennivalójuk ezen a téren. Amit azonban megcsináltunk, amire erőnkből, akaratunkból, anyagi lehetőségeinkből futotta, ahoz mindenkinek van köze, csak épen a hazai marxizmusnak édeskevés. S lám, most mégis felállnak és azt hirdetik a Népszava dobogójáról, hogy az ő érdemük itt minden, az ő csüggedetlen és haláltmegvető harcuk eredménye, s hogy ezek az eredmények adnak nekik jogot: követelni oroszlánrészüket az ország sorsának irányításából, s beleszólni abba is, hogy merre haladjunk holnap, meg holnapután. Azt tudjuk, hogy a Conti-utca tájairól az elmult két évtizedben sűrűn jártak konferenciákra az elvtársak Prágába. ahol nem győzték eléggé bámulni a csehszlovák demokrácia világraszóló vívmányait. Azt is tudjuk, hogy alapítottak itthon néhány szociális cégérű szövetkezetet, amelyek országra szóló botrányok közt omlottak össze, de nem tudunk róla, hogy az ő erejük, tekintélyük, politikai nyomatékuk akár csak egyetlen kislakásos bérház, egyetlen munkásjóléti intézmény megteremtését elősegítette volna. Annyira rossznak tartják a nemzeti közvélemény emlékező tehetségét, hogy most mégis ezt merik állítani?

Nem a munkás

jelentőségét akarjuk lebecsülni a magyar életben! Számtalanszor megmondottuk már, hogy a dolgozó tömegeket épen olyan értéknek, ha ugyan nem nagyobbnak tartjuk a nemzet sorsa és jövője szempontjából, mint bármely más társadalmi réteget, de az ellen ma is és ezután is felemeljük szavunkat, hogy a munkás érdekét ügyesen és ravaszul azonosítani próbálják néhány örökös marxista vezér uralmának biztosításával. Ezek az elvtársak azért feszengenek, azért tolonganak most olyan nagyon, mert attól félnek, hogy az egészséges és észszerű magyar fejlődés végre elér odáig, ahol már leomlanak a társadalmi osztályokat elválasztó mesterséges és ostoba kerítések s egy szép napon majd felismeri mindenki: nincsen ellentét közöttünk, érdekeink halálosan azonosak, akár az irodák íróasztalai mellett, akár az üzletek pultjai mögött, akár a kenyértermő mezőkön, akár gyárak munkapadjai mellett álljunk. Ez a felismerés végét jelentené a vezérkedőknek, akik a magyar munkásmozgalom megindulása óta hitbizományként kezelték állásukat, s végét a jólétnek, amelyet a proletárok boldogítása állítólagos szüntelen munkálása közben annyira megszoktak már. A munkás ráébredhetett már arra, hogy az ő számára nincsen különös haszna egy öncélú, zárt társaság dühös handabandázásának, s hogy a küzdelem nem őérte, hanem az örökös vezérek megmentéséért folyik. A nemzeti társadalom, s az értelmes magyar jobboldal politikusai soha nem kívánták és nem is hangoztatták a munkásmozgalom letörésének szükségességét, de azt igenis mondták, hogy a dolgozók önvédelmi és segélyző szerveit meg kell tartani, erősíteni. Ez azonban nem jelent szükségképen egyet Monusch-Brandstein Éliásék uralmának biztosításával. A dolgozók helyzetét ebben az országban a közösség igazságos áldozatkészsége javítja meg, s emeli majd olyan szintre, amely méltó egy nemzet hasznos munkásaihoz.

A kísérő zenét.

távolról a szovjet szolgáltatja a quebeci értekezlethez, s ez a kórus, amely hasonlatos a görög sorsdrámák karának énekéhez, makacsul és szüntelenül a második front megnyitását követeli az angolszász demokráciáktól. Moszkva nem egyszer megmondta már, hogy semmiképen sem hajlandó második arcvonalnak elfogadni se Afrikát, se Sziciliát, neki a kontinensen kell egy olyan front, amely magára vonja a német tartalékokat, könnyebbé teszi helyzetét, amely egyre inkább kezd hasonlítani a piócával teleragasztott emberéhez. Eddig csak rokonszenvnyilatkozatok hangzottak el, de azt tartják a keleti szövetségesek, hogy semmi a beszéd cselekedetek nélkül, s a cselekedetek sehogy se akarnak mutatkozni. A quebeci konferencia, — mondják Moszkvában, — nem juttatja félreérthetetlen módon kifejezésre az angol-szovjet-amerikai koalició álláspontját, s gúnyosan jegyzik meg, hogy ha Amerikába vagy Anglia földjére nyomutak volna be a németek, mindjárt sürgősebbnek tartanák az államférfiak a tetteket... Ebben tán van is valami igazság, hiszen az igazságos nagy demokráciák sohase törték nagyon magukat, megsegíteni azokat a népeket, amelyek ügyük oldalára állottak, ha talmi helyzetük megmentésére siettek. Sorban elbuktak és az angolszász világ részvétlenül szemlélte tragikus elestüket, legfeljebb néhány emigránsnak adott zsoldot, — azoknak is inkább csak azért, mert úgy vélte: hasznukat veheti még a politikai zavarkeltés munkájában. Miért legyen kivétel épen a szovjet, miért rohanjon Anglia és Amerika megmentésére annak a rendszernek, amelynek kivérzését, elhanyatlását titokban őszintén kívánja is már talán, hisz rájött: — szövetségesnek se kellemesebb, barátságosabb, mint ellenfélnek...

Sajátságos

szellemi betegség tüneteit észleljük egy idő óta. A hazugságok és rémhírek bámulatos szaporodásának vagyunk tanui, a pletykák, szószátyárkodások elharapózásával találkozunk lépten-nyomon, s ezt a jelenséget már nem magyarázza meg a háború egyetlen ténye, amely kétségtelenül alkalmas a képzelőerő felgyujtására, s arra is, hogy egyesekben kifejlessze a vélt jóstehetség isteni adományát. A jószándékú emberek is úgy szívják fel a híreket, mint a szivacs a vizet, hiszen egyformán érdekeltek vagyunk a népeket emésztő óriási küzdelemben, s az egyének sorsa gyenge függvénye annak, ami az országokkal és nemzetekkel történik. Ezt a szomjas érdeklődést használja ki aztán a bizalmas és rejtelmes értesülésű nagyképűség és politikai svihákság. A jólértesültség henye fitogtatása társadalmi nyavalyává vált, mindenkinek van egy forrása, ahonnét merit... Ráérő emberek passziója ez, s ha utána járunk egy-egy hír eredetének, minden esetben megállapíthatjuk, hogy olyan emberek terjesztették, akiknek túlságosan sok az idejük. Az előkelő szállodák hallja, a Dunapart terraszai, a Hangli nyüzsgő demokrata akváriuma azok a helyek, ahol a pletykák kikelnek, szárnyra kapnak. A dolgozó, munkáját becsületesen végző magyar nem ér rá híreket kitalálni, terjeszteni. Csak azok foglalkoznak ilyen tevékenységgel, akik a napot lopják, vagy azok, akik egy nagyon is ismert agytröszt programja és célja szerint, szakszerűen, az ország nyugalmának és munkájának megzavarása érdekében működnek. Egyazon silány elemek szaggatják a magyar lelki ellenállás gátjait, s könnyen felismerhetők arról, hogy a nyugodt és biztos jövendőhöz vezető egyetlen magyar utat próbálják fecsegésük szennyes áradatával elborítani.

Nagy nekibuzdulással

határozta el a független kisgazdapárt, hogy szembeszáll azzal a felfogással, amely a „szabadságeszmét" ósdi és elavult dolognak tekinti. Csakugyan nincs is egyéb dolgunk mostanában, mint hogy magunkra öltsünk minden fegyvert, paripára pattanjunk és kivágtassunk a magyar arénába, bajviadalra szólítván mindenkit, aki „a szabadságeszmét ósdi és elavult dolognak tekinti"... Most van az ideje, hogy tisztázzuk egymás közt, ki mit ért ezen a szón, mit gondol mögéje, most kell heves szócsatát vívnunk, kiadós, nagy vitát rendeznünk, amikor kereken lángban áll körülünk a világ, s egyetlen emberi képességnek: a cselekedetnek van egyedül értelme, mert a tetteken múlik a népek élete és halála. Nincs Magyarországon ember, aki a szabadságot ne szeretné és ne kívánná, aki e szabadság oltalmazásáért életét is oda ne dobná, de vigyázzunk, mert ezt a szót sokféle hansúllyal ki lehet mondani! Hallottuk mi már emlegetni úgy, hogy a mi számunkra a feloldhatatlan szolgaságot, az örök kiszolgáltatottságot és jobbágyi sorsot jelentette. Kiáltották már úgy, hogy értelme csak annyi volt: szabadosság, minden értelmes korlát ledöntése, s belemagyarázták azt is, hogy csak akkor valósítjuk meg igazán, azon a napon, amikor lemondunk ezen a földön elsőszülöttségi jogunkról és oda adunk mindent, jószívvel, bőkezűen az idegeneknek. A szabadságeszme sohase vénül meg, sohase válik ósdivá, de mint minden nagy gondolat, minden nagy eszme, ez is kitétetett az ügyes kufárok prédájává, akik aztán cégért csinálnak belőle maguknak, s tisztes köpönyege mögött dugárut csempésznek. Nagyon jól emlékezünk rá, hogy 1918 októberében is ezt a szót rikoltozták a csökkent értelmi képességű politikusok, ezt üvöltötte a radikáis zsidó polgár, ezzel futott az utcára a proletár, ezt kiáltották a harctérről hazatérő katona fülébe, — de nem hisszük, hogy a független kisgazdapárt például erre a szabadságra, s ennek a szabadságeszmének rehabilitálására készülődne. Az ellenforradalom elpolgáriasodása után is ezt a szót harsonázta naponta háromszor, reggel, délben, este a pesti körut, s élvén vele, szabadon rabolta el azt a néhány szellemi és gazdasági pozíciót, amely a magyar birodalom nagy árveréséből számunkra még megmaradt. Gondoljuk: — tán ezt a szabadságot se akarja oltalmazó gyámkodásába fogadni a független kisgazdapárt. S ha nem, akkor egyelőre szakítsa félbe a nagy nyergelést, fegyverkezést. Várjon, míg ráérünk majd a Rákos mezején tanácsot tenni, miután elvégeztük dolgunkat, s addig ne a szabadság bölcs és helyes értelmezésén töprengjen, hanem fogadja el e napokban egyedül kötelező törvényt: a fegyelmet.

A SZENT JOBB KÖRMENET..

A kilenc évszázados magyar kereszténység nagy multjára emlékezünk Szent István napján. Az évről évre megújuló ünnepségek méltón fejezik ki az egységet, amellyel a nemzet ma is egy emberként követi első királyának időtlen eszméit és útmutatását.

→ A KORMÁNYZÓ KÉPVISELETÉBEN Kállay Miklós miniszterelnök jelent meg a körmeneten

← „A HAZÁÉRT!" A Bólyai Akadémián leleplezték az új világháború hősi halottainak emlékművét. A márványtáblán legfelül vitéz Horthy István repülő főhadnagy neve olvasható

→ THURÁNSZKY LÁSZLÓ ÁLLAMTITKÁR elfoglalta új hivatalát, ahol a miniszterelnökség tisztviselői nevében Bárcziházy Bárczy István államtitkár üdvözölte

SZENT ISTVÁN HÉT SPORTJA

Mint minden évben, úgy az idén is a Szent István hét zsúfolva volt sporteseményekkel. Minden sportágban nagy tömegek indultak és kiváló eredményeket értek el.

→ HORTHY ISTVÁN EMLÉK-REPÜLŐTURA. A marosvásárhelyi repülőnappal kapcsolatosan a Magyar Aero-Szövetség vitéz nagybányai Horthy István emlékére repülőtúrát rendezett. A turán a magyar repülők legjobbjai vettek részt.

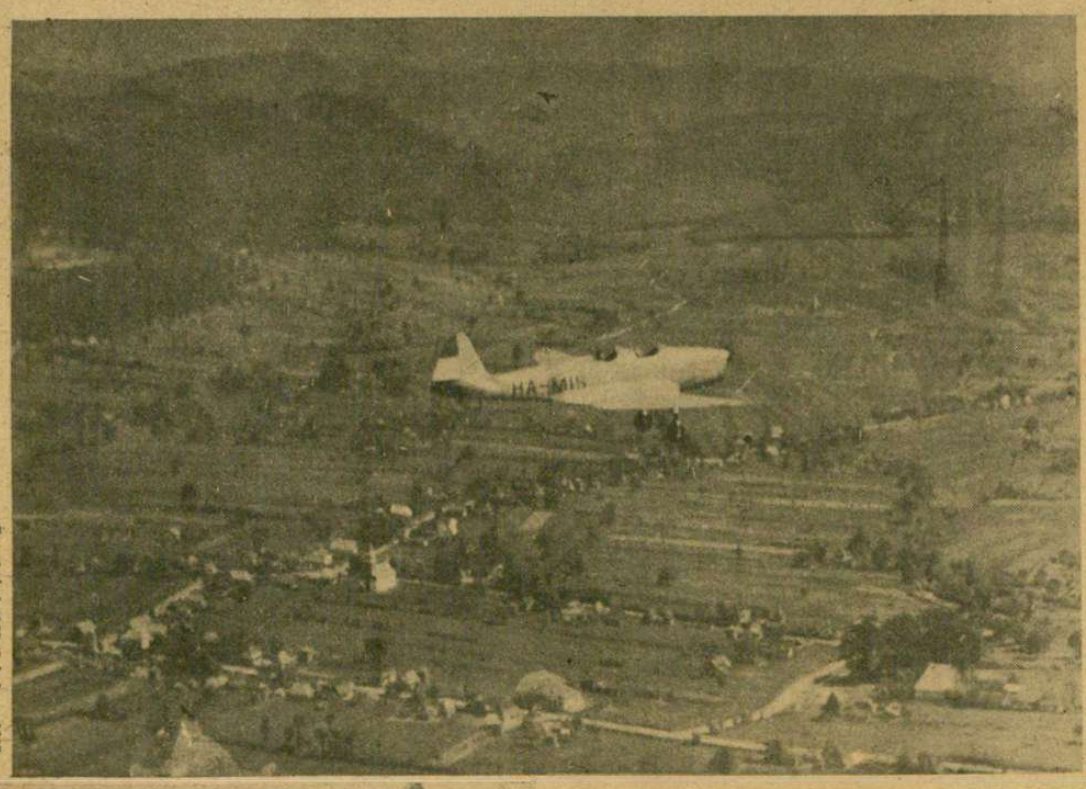

↓ Az országos levente labdarúgóbajnokság döntőjébe az ország 800 levente csapata közül a Szombathelyi LE és a Püspökladányi LE került. Győztek a szombathelyi leventék 6:1 (2:1) arányban

A Szombathelyi LE jobbszélsője az első gólt rúgja

Az országos levente labdarúgóbajnokság döntő előtt lezajlott kerékpáros versenyeken Kiss levente győzött. (Képünkön a (második.)

A GYŐZTES CSAPAT

A leventék új főparancsnoka, vitéz Solymossy Ulászló, üdvözli a győztes csapat kapitányát →

SZOBROT ÁLLÍTOTTAK a Bólyay-műszaki akadémián Magyarország kormányzójának. A mellszobrot a hadnagyavató ünnepség keretében, Szent István napján leplezték le

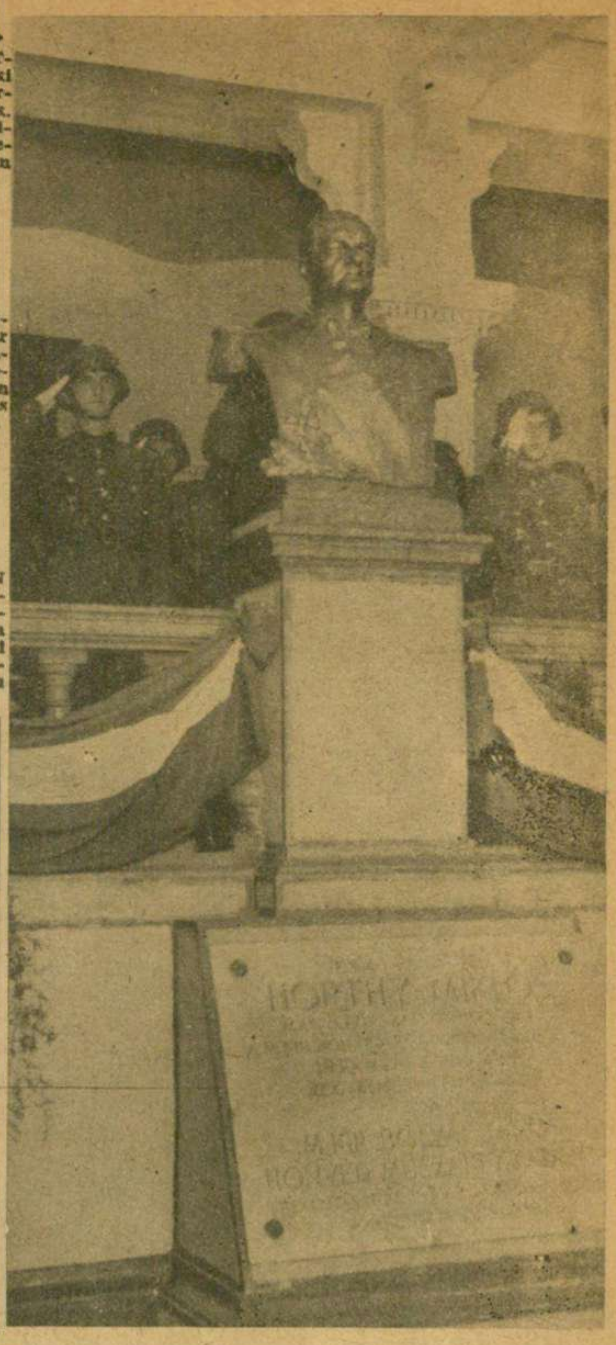

„A HAZÁÉRT MINDHALÁLIG!" A magyar honvédség ifjú hadnagyait a Kormányzó képviselőjének jelenlétében avatták fel augusztus 20-án az akadémiákon

HŐSI HALÁLÁNAK ELSŐ ÉVFORDULÓJÁN az ifjú magyar repülőnemzedék szobrot állított örök mintaképe, a keleti arcvonalon hősi halált halt vitéz nagybányai Horthy István kormányzóhelyettesnek

KÁLLAY MIKLÓS MINISZTERELNÖK rádiószózatot intézett a nemzethez. — Mi a magunk életét akarjuk és fogjuk élni: meg nem alázkodni senkinek és meg nem alázni senkit. Mi mások vagyunk és mások akarunk maradni, nem tudunk máról holnapra újra és újra változni! — mondotta többek között

Képiradó

MAGYARORSZÁG ATLÉTIKAI BAJNOKSÁGAI

VERMES (BBTE) az utolsó ugrásával nyeri a távolugrást, Gyurica (MAC) ellen

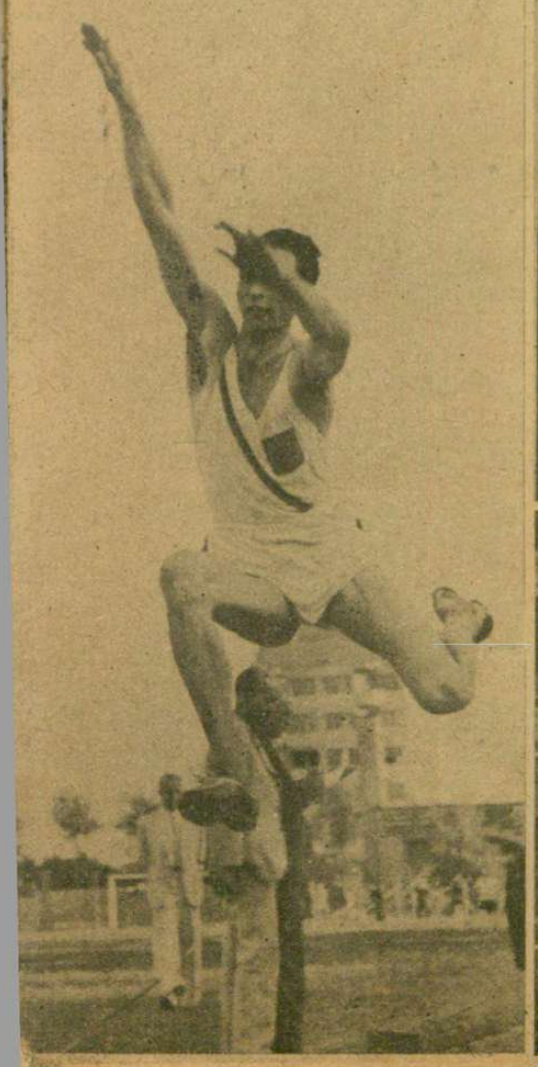

SZABÓ MIKLÓS (MAC) az 5000 méteres „Kultsár István" emlékverseny megnyerése után átveszi a vándordíjat

PELSÖCZY (MAC) a 100 méteres bajnokság után megnyeri a 200 méteres bajnokságot is 21.3 másodperces idővel

MAGYARORSZÁG ÚSZÓBAJNOKSÁGAI

SZEGEDI 1 perc 11 másodperccel győzött Németh ellen a 100 méteres mellúszásban

GALAMBOS 2:39.4 másodperccel nyerte a 200 méteres hátúszóbajnokságot

SZATMÁRY ifjúsági létére megnyerte Magyarország felnőtt 200 méteres gyorsúszóbajnokságát, 2 perc 16.8 másodperccel. Ilyen jó időt még az idén nem úsztak Európában

FEKETE ILONA (MAC) a 100 méteres futás és távolugrás női bajnoka

HIDAS ÜDÖN (BBTE) és KISS JÓZSEF küzdelme a 110 méteres gátfutásban. Győz 15.2 másodperces idővel Hidas

MAROSI 1:53.5 mp-cel nyeri a 800 méteres bajnokságot. Ideje pestvidéki kerületi csúcs

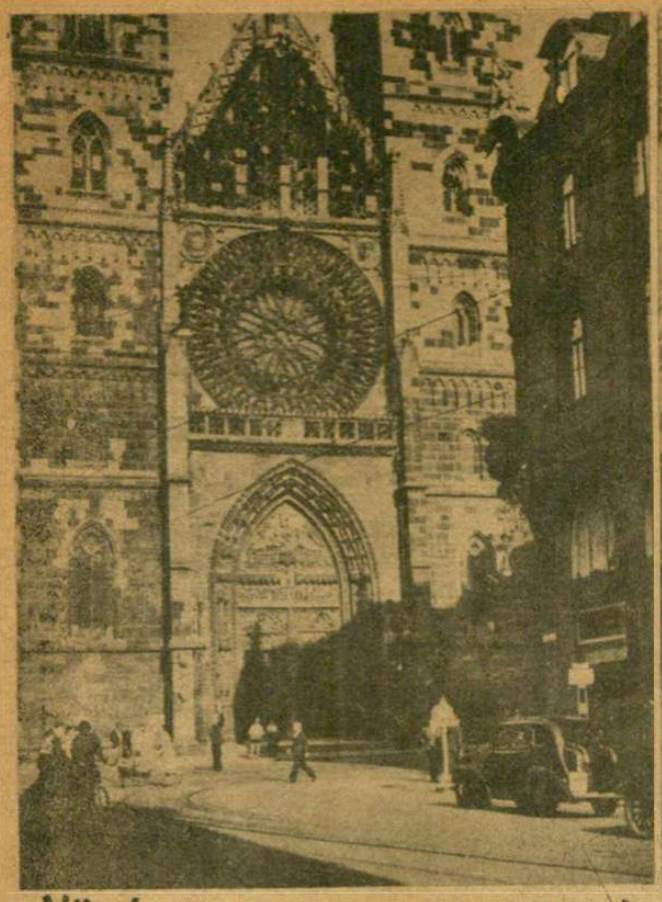

Nürnberg: A világhírű Szent Lőrinc-templom, amely áldozatul esett az angolszász repülők pusztító dühének

Milánó: Egyik éjszakai bombatámadás megrongálta a dóm homlokzatát és a szentélybe hullott gyújtóbombák felgyújtották a főoltárt és a kórus ülőhelyeit

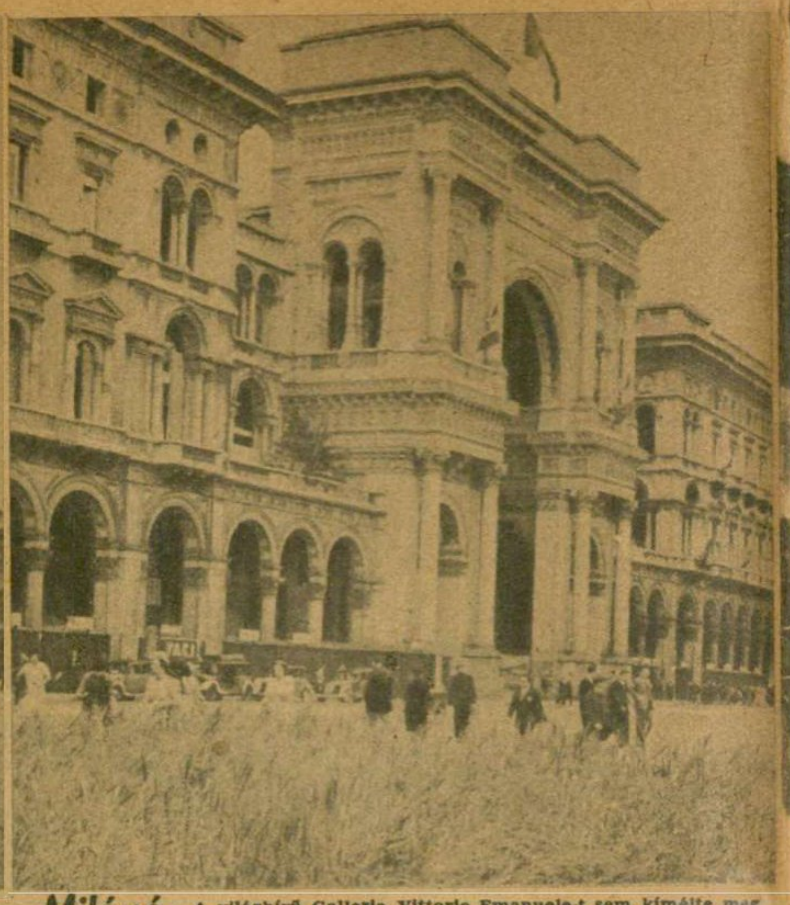

Milánó: A világhírű Galleria Vittorio Emanuele-t sem kímélte meg a mindent elsöpréssel fenyegető angol légitámadás. Mégis sikerült megmenteni Lionardo da Vinci: „Utolsó vacsora", felbecsülhetetlen értékű képét

Világ

←Madrid: A leányifjúság nemzeti szervezeteinek népes csoportja tisztelgett a spanyol fővárosban a Caudillo előtt

Chalais sur Sider ↓: Borzalmas tűzvész pusztította el a kis francia falut, amelynek házai kivétel nélkül porig égtek a vízhiány miatt

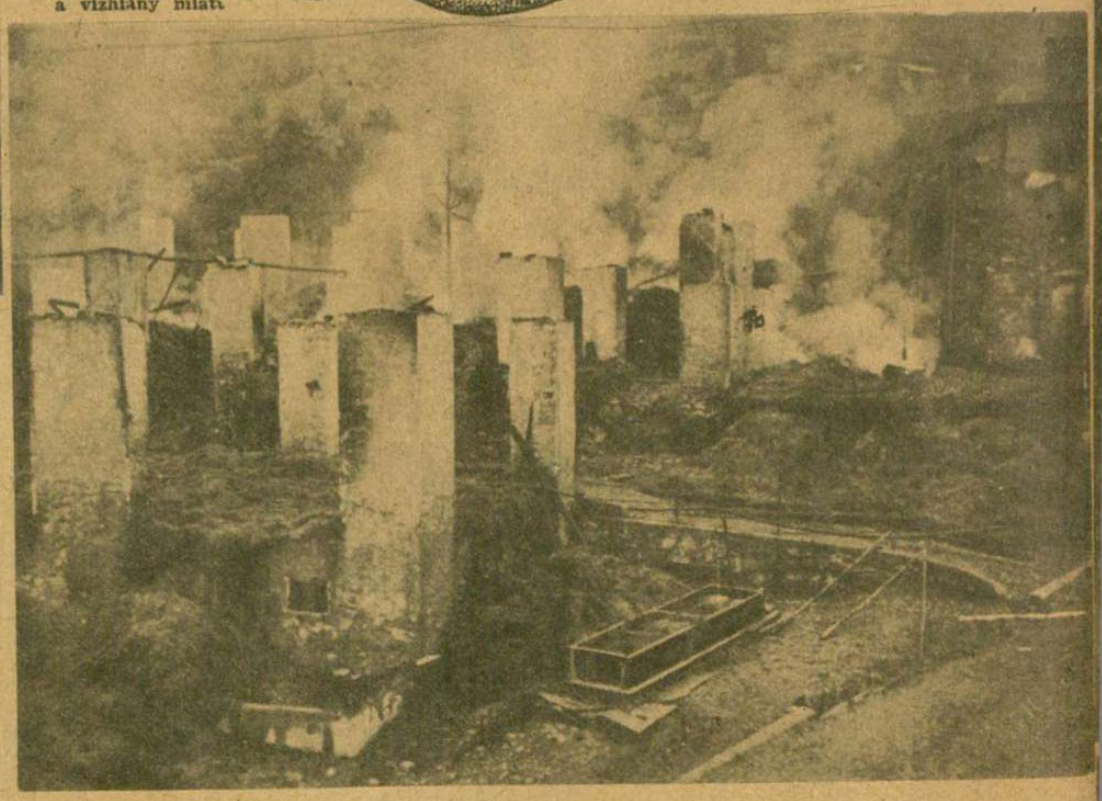

London: A Daily Sketsch képe az angol légierő két pilótájáról, akik résztvettek a Hamburg ellen intézett terrortámadásokban. A fehér kanadai, a négar Trinidad szigetéről származott. Láthatóan elégedettek a templomok, lakóházak és műemlékek pusztulásával . . .

A TÉLI CSATA EMLÉKÉRME, amelyet a keleti arcvonal kemény harcaiban és súlyos megpróbáltatásaiban résztvett katonák mellére tűznek fel . . .

Róma: Gaetano Azzariati, az új olasz igazságügyminiszter

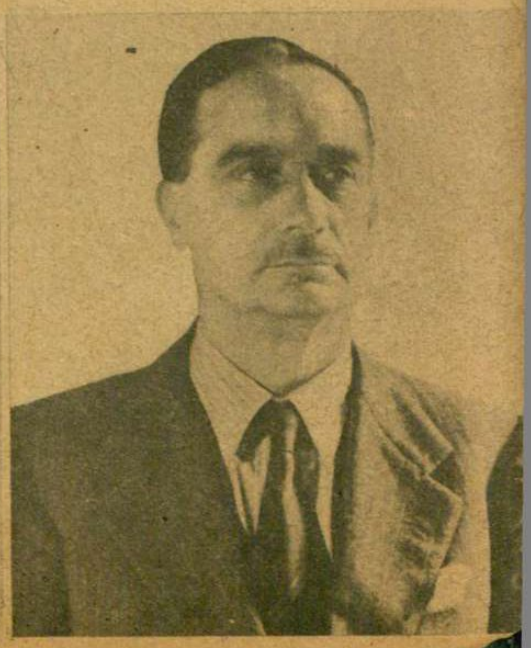

VÉDEKEZÉS A FOSZFORBOMBA ELLEN
A német városok lakosságát műszaki katonák oktatják ki az angol terrortámadások alkalmával nagy tömegben alkalmazott gyujtóbombák ártalmatlanná tételére

HÁBORÚS MOZDONYOK. A német nehézipar roppant erőfeszitéssel segit megoldani a szállitási problémákat. A gyárakból futószalagon kerülnek ki az új mozdonyok százai

ujság

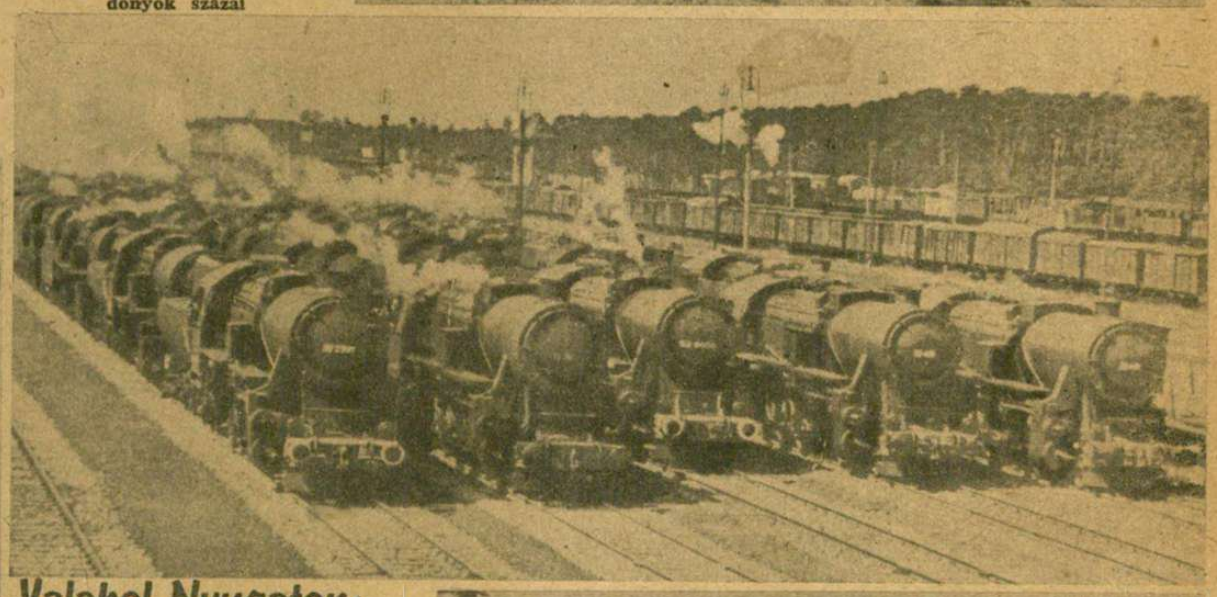

Valahol Nyugaton:

A tengerész Hitler-Jugend Württembergből az Atlanti-partoknál állomásozó búvárnaszádok legénységének szórakoztatására 3.000 gramofonlemezt ajándékozott. A csomagokat a jövendő tengerészek küldöttsége osztotta szét Dönitz vezértengernagy beleegyezésével

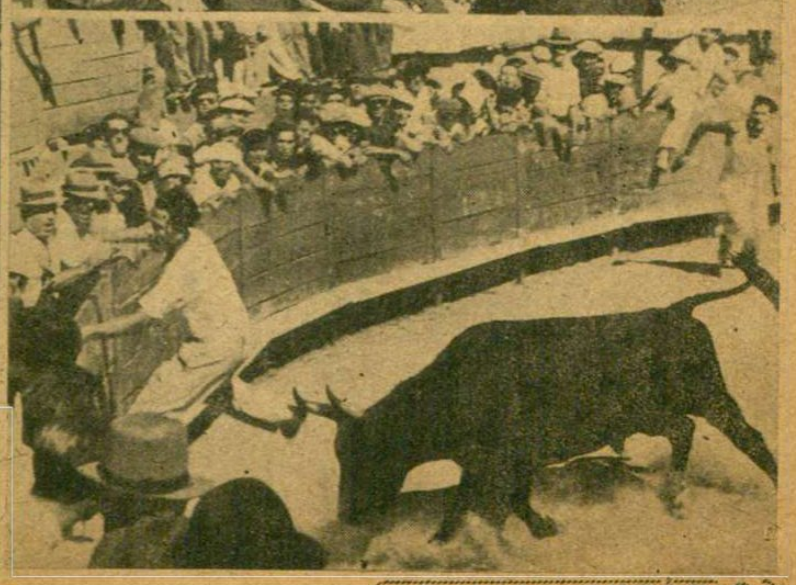

Keleti arcvonal:

A Ladoga-tónál ilyen mellpáncélban indultak támadásra a szovjet lövészek. Az acéllapon két golyóütötte lyuk bizonyitja, hogy viselőjüket nem tudta megoltalmazni a halálos sebtől . . .

Finnország:

Svinhufvud, Suomi volt köztársasági elnöke, magas kora ellenére is mesterlövész. A Viipuriban rendezett versenyen első lett a hadipisztoly-csoportban

Arles:

A délfrancia városban is szeretik a spanyol eredetű bikaviadalokat. A megszálló német csapatok katonáit meghivták a ritka látványosságra, amely a régi római amfiteatrumban zajlott le

Ledöntött

NÁPOLY: Füst, üszök és pernye borítja a SANTA CHIARA templom belsejét. A csodálatos szépségű templom belseje tökéletesen kiégett, — az elpusztult történelmi értékű emlékeket sohasem lehet majd pótolni

MARSALA: Itt is alapos munkát végeztek az angolszászok: kegyképek, oltárok pusztultak el a beomló falak alatt

TORINO: A temetőket sem kímélik az angolszászok. Torinó nagy temetőjét jóformán teljesen tönkretették a terrortámadások

NÁPOLY: SANTA LUCIA kedves, régi temploma a nápolyi öbölben messzire világított fehér falaival. Ma sivár romhalmaz csak, — a harang is megnémult a bombazáporban . . .

PALERMO: SZENT FERENCRŐL, a szelíd assisi csodatevőről nevezték el ezt a palermói templomot. A partraszálló angolszászok minden lelkiismertfurdalás nélkül hullatták reá gyilkos bombáikat

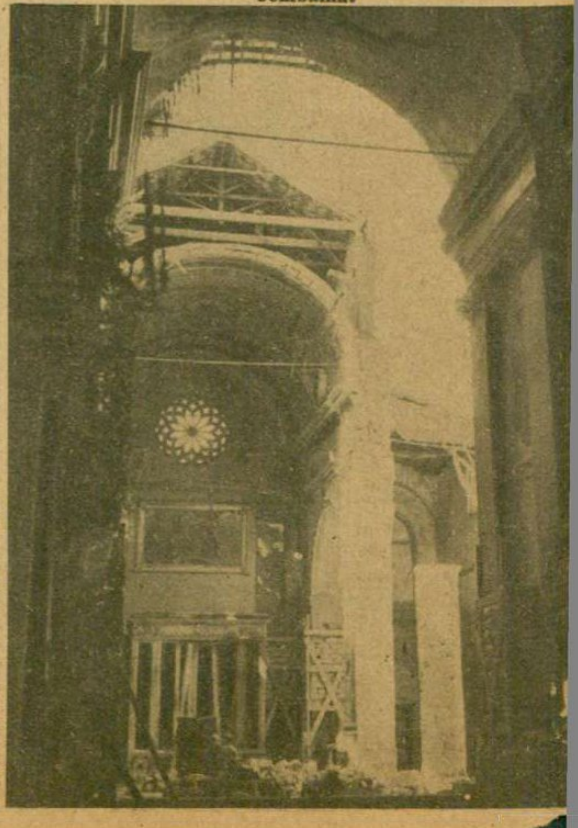

A keresztény világ mélységes megdöbbenéssel értesül napnap után az angolszász terrortámadások polgári áldozatai mellett a régi templomok, évszázados műkincsek, temetők pusztulásának híréről. **Nincs olyan nap, hogy ne érkeznek jelentés Milano, Genova, Torino, Viterbo, Nápoly vagy Aachen, Köln, Münster és Nürnberg székesegyházainak szomorú sorsáról.** Az angolszászok **„véletlenről"** beszélnek, — a füstölgő romhalmazok, elüszkösödött oltárok, szétdúlt sírboltok azonban egyre sokasodnak . . .

Növekvő elkeseredéssel, jogos haraggal és mélységes megvetéssel figyeli a kereszténység a háború és az emberi lelkiismeret eldurvulásának e szörnyű megnyilvánulásait. **A józan ész hiába kérdez: mi az értelme az esztelen rombolásnak, hiába várja, hogy ellenfeleink gátat vetnek a háború sorsát eldönteni amúgy sem tudó tudatos kultúra-pusztításnak.** A válasz mindig egy-egy újabb Istenháza lebombázásával érkezik meg.

A **Magyar Futár** képsorozata az olaszországi elpusztított temetők, templomok és középületek egy kis részét mutatja be.

...oltárok...

NÁPOLY: A S. PIETRO MARTIRE templom évszázados műkincsei egyetlen pillanat alatt értéktelen roncsá görbültek, — a légnyomás sarkából szakította ki a templomkaput is

TORINO: A város elleni egyik támadás áldozata lett a CARMINE templom is. A bomba leszakította a kupolát, — méteres romhalmaz borítja a templom belsejét

↑RÓMA: Megrendítő kép a SAN LORENZO-bazilika belsejében: az angolszász bombák a Megváltó keresztjét is ledöntötték. Ezeket a pilótákat nevezi Roosevelt amerikai elnök „Krisztus katonáinak"

PALERMO: A ROTOLI-TEMETŐ távol feksziik minden katonai célponttól). Az angolszász repülőket azonban ilyen csekélység már nem zavarja...

TORINO: Bátorlelkű apácák közvetlenül a támadás után a CETTOLENGO-kórház szétbombázott romjai között a sebesültek felkutatására indulnak

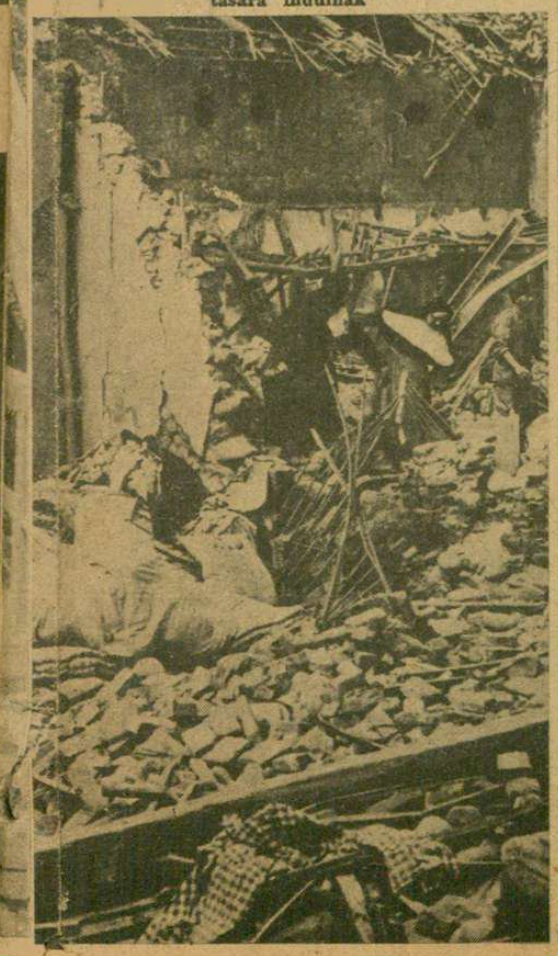

ISTENTISZTELET A ROMOK KÖZÖTT
Róma egyik legrégibb templomának, a SAN LORENZO-bazilikának romjai között áhítatos hívők könyörögnek a Mindenhatóhoz ↓

A SZÜGESDRÓTBÓL KERÍTÉS LETT, s az saját birtok derűs biztonságával áll az újjáépülő falu háza előtt a család

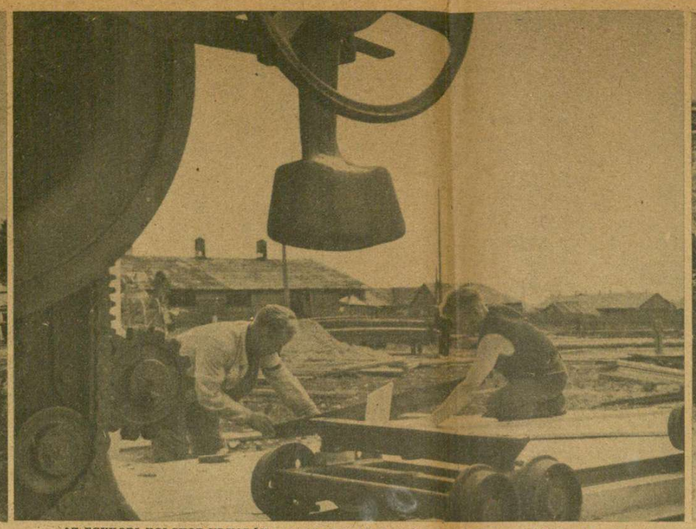

AZ EGYKORI KOLCHOZ UDVARÁN, a megjavított gépek segítségével építőanyagot készítenek a falusiak

ITT LESZ AZ ÚJ FALU! Az alapot kiásták, s az asszonyok szakértő kézzel tapasztanak

GAZDAGON FIZET a KALÁSZ! Az idén már mindenki a maga földjén arat. Az új birtokos boldog mosollyal nézi a kövér kalászt, törődésének eredményét, amelyet senki se vesz el tőle, mint régen...

AZ ÚJJÁÉPÜLŐ UKRAJNA

IGY TARTSD A SZERSZÁMOT! A fiatal orosz gyermekek is hasznos munkát végeznek a szerény újjáépítésben: a német munkahadsereg műhelyében megtanulják az ipari gépek kezelését

„NAGYÜZEM" IS VAN a községben: cipészműhelyt rendeztek be az egyik barakkban s a hevenyészett eszközökkel működő vállalatnak máris sok a munkája

A messze keletre előretolt arcvonal mögött a béke csendes, alkotó munkája folyik a gazdag Ukrajnában. A nép mindenütt visszatért otthonába s ahol a háború kegyetlen tűzvésze felperzselte a falvakat, új tészket rak az ember csodálatos szívóssága. A német munkahadsereg osztagai segítenek a lakosságnak a hajlékok építésében, a termelés megkezdésében, műhelyek felállításában. Az emberi szolidaritás jegyében, vállvetetten hozzák helyre a károkat s ma már ezen a tájon, ahol az új világháború kegyetlen tűzvésze lobogott két évvel ezelőtt, ismét rend van, nyugalom és termékeny béke... A negyedszázadig másnak dolgozó földműves ismét megtanulja, hogy milyen öröm a saját tulajdon és boldogan gyakorolja azt a szót, amely oly sokáig hiányzott szótárából: enyém. A templomok visszakapták méltóságukat s a frissen épülő házak falán elfoglalja helyét ismét a szentek becsült képe...

← HAZAFELÉ TART A CSORDA, a földutakon, ahol nemrég a harckocsik acéltalpa dübörgött, jámbor tehenek poroszkálnak

JÓIZŰ GYÜMÖLCS termett az idén a mezőn, — a természet nem engedi magát legyőzni s a véres csatatéren is áldást fakaszt az ember számára ↓

← SOK SZERENCSÉT! Elkészült a család új hajléka, búcsúznak a szállásadóktól, akik jó szívvel fogadták be a szomszédokat. A „vagyon" még csak egy szerény hatyu, de a szorgalom új szerzésre ösztökéli a magántulajdon örömét megismert embereket..

A TIKZTÁN TARTOTT ÓVODÁK MEKKEK napközi otthonban töltik el az időt, míg a szülők munkájukat végzik. Az apróságok vidámak és gondtalanok

MA MUNKASZÜNET VAN... Az utcákon plakátok figyelmeztetnek mindenkit az újjáépítés programjának betartására. Rendszert kell a kis közösség tevékenységébe vinni... ↓

AZ ÚJJÁÉPÍTÉS BOLDOG TEVÉKENYSÉGÉBEN a német munkahadsereg osztagai segítenek Ukrajna népének. A rendszeres munkát tőlük tanulja meg a „kollektív gazdálkodásban" elgyámoltalanodott falusi lakosság ↓

Kész a haditerv, az utolsó utasításokat telefonon adja meg a parancsnok a partizánok elleni támadásra

A sebesvizű folyón gumicsónakkal kelnek át a rohamcsapatok, hogy elvágják a visszavonulás útját is. Veszélyes a vállalkozás, mert a sűrűből akármelyik pillanatban megszólalhat a géppuska

RENDTEREMTÉS

A fekete balkáni hegyek közt, a felhő-járta ormok kopasz szikláin, mély és homályos volgyekben, beláthatatlan erdőkben, nyomorúságos kis falvakban, pásztorok tanyáin a rettegés szürke árnyéka borult minden éjszaka az emberek lelkére. Senki se tudta, hogy ha lehull az égről a sötétség, merről dördülnek meg a partizánbandák puskái, honnét hull a gyujtó csóva a szegényes hajlékok tetejére s merről törnek elő az elvadult, torzonborz, állatian kegyetlen kommunisták, harácsolni, gyilkolni, pusztítani . . . Az erőszak és ököljog világává tették ezt a tájat a kóborló bandák, amelyekre most rendszeres következetességgel, szívós élszántsággal csapnak le a rendcsináló fegyverek. Délszerbiában, Montenegróban, Albániában, a dalmát tengerparton, Macedóniában ágyúk dörögnek s a gránátok nyers robbanása borítja sárga füstbe a bujdosó bandák fészkeit, repülőgépek keresik meg a mély szakadékokban a menekülő, vesztüket érző hordákat, harckocsik nyomulnak be támaszpontjaikra s lassan felmorzsolják ezeket az elszánt és kegyetlen csapatokat, amelyek zavarják a nép békés munkáját, veszélyeztetik szegények tulajdonát és életét. A német, olasz és bolgár hadsereg alakulatai fésülik át az erdőket, sziklabúvóhelyeket s nem marad egy talpalatnyi föld, ahol előlük meghúzódhatnának a gyilkosok, rablók és gyujtogatók. A Balkán békéjét nagy történelmi feladatok követelik meg!

Lőszerutánpótlás érkezik a harcoló csapatokhoz s a málhaslovak sietősen gázolják a patak vizét

Terepjáró motorkerékpárokon felvonul a gyalogság a végső rohamra, a hegyoldal veszélyes meredekjén

Harckocsi-fedezet alatt füstöl ki egy megszállott falut a német gyalogság. A házakban, omladozó pajtákban húzódnak meg a partizánok, akik a község népét kihajtották hajlékaikból a szabad ég alá

Tizenegyéves, elrabolt gyermek védte a hegyi patak fahídját, de az első kézigránát robbanására ijedten eldobta a fegyvert és felemelt karokkal közeledik a tulsó part felé, ahol az olasz katonák már várják

A harcos természetű bosnyák lakosság maga is fegyvert fogott a banditák kiirtására. Karjukon fehér szalag, vállukon puska, s egy pásztorkunyhónál éppen útbaigazítást kérnek a falu férfiai: merre menekültek a partizánok?

Ellenállás nélkül menekültek egy kisvárosból a partizánok. Az utcai harcra elkészített fegyvereik és lőszerük zsákmányként maradt a német tisztogatók kezén, akik szakszerű kíváncsisággal vizsgálgatják a veszedelmes ellenfelek felszerelését

A BALKÁNON

A robbanások füstjében, fától-fáig nyomulnak előre a rend harcosai a fiatal szálerdőben

↑

←

Jellegzetesen bűnöző típusú fiatal partizán, aki a szétzüllött szerb hadsereg egyenruháját hordja, de fején már a szovjetcsillagos sapka bizonyítja, hogy mennyire a „hazafiság“ ösztönözte a rablásra és gyujtogatásra!

Elvadult asszonyok is akadnak a kóborló bandák tagjai között. Egy női mivoltából kivetkőzött foglyot vallatnak a horvát légió tisztjei, hogy megtudják, menynyien vannak az erdőbe visszavonult társai

←

A falu községházának egyik szobájában hallgatják ki a foglyokat, akik szemrebbenés nélkül mondják el gyilkosságaik, rabló vállalkozásaik, gyujtogató terror-útjaik „hőstörténetét“ . . .

↓

A megszabadított, rettegéstől megmentett nép örömmel üdvözli a bevonuló bulgár harcosokat s minden jóval elhalmozza őket

↓

Ezek már nem rettegtetik többé a békés lakosságot . . . Bamba tekintettel merednek maguk elé s úgy várják sorsukat, amelyet a rend nevében kiszabnak majd rájuk

FESTŐI SZIKLÁK TETEJÉN áll a régi kolostor temploma, amelyben a bolsevisták „istentelen múzeumot" rendeztek be. Most német megfigyelők őrködnek a toronyban s a szerzetesek egykori celláit kaszárnya-szobákká alakultak át

„SPANYOL LOVASOK" bújnak meg az elvadult kert embermagasságúra nőtt füve közt. Erőddé változott a fehérfalú klastrom

HIDFŐ a

A keleti csata nemcsak összefüggő védelmi vonalakon tombol. Az elhárító harcok gyakran folynak egyetlen pont körül, amelyet uralkodó helyzete alkalmassá tett, hogy nagy területen mgakadályozza a bolsevisták sorozatos támadásainak sikerét. Különösen a folyómenti hídfőállások megválasztásánál jár el nagy körültekintéssel a német hadvezetőség s tud olyan ellenállási fészkeket teremteni, amelyek hónapokon át, aránylag kisebb erőkkel is képesek visszautasítani minden átkelési kísérletet. Ilyen hídfőállás az is, amelyet képriportunk bemutat a Magyar Futár olvasóinak. Az egykori pravoszláv kolostor a Donec nyugati partján hónapok óta állja az elkeseredett rohamokat, s mint egykor a lovagvárak megközelíthetetlen sziklafészkei, uralkodik az erdős táj fölött. Elrejtett tűzfegyverek lőtték be a terep minden pontját s akárhol kísérletezik az ellenség, mindenütt kegyetlen pontossággal zúdul rá az ágyúk gránátesője. Ez a hídfő egész hadosztályokat morzsolt már fel az elkeseredett csatákban . . .

A KARBIDLÁMPA HIDEG, FEHÉR FÉNYE kísértetiesen világítja meg a földalatti folyosót, amely a kolostorba vezet a szikla tetején álló régi templomból

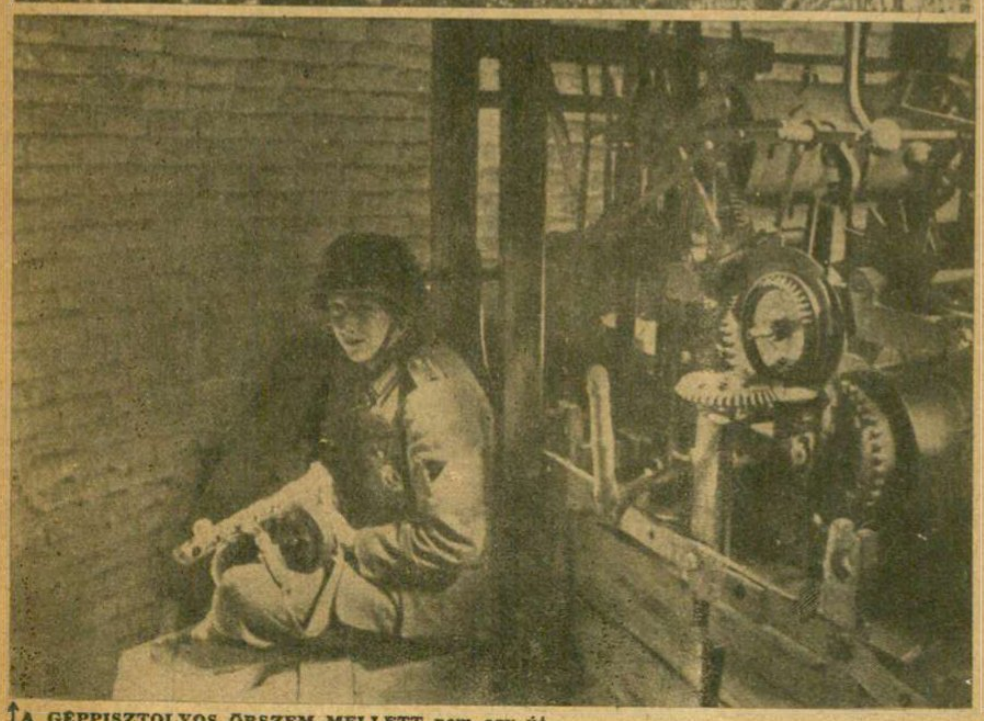

A GÉPPISZTOLYOS ŐRSZEM MELLETT nem egy újfajta fegyver bonyolult szerkezete látszik. Ez volt a kolostortemplom öreg órája, amely az élet mulandóságára figyelmeztette a nagyszakállú szerzeteseket

EGY HAJDANI LOVAGVÁR BÁSTYATORNYA lehetett ilyen romantikus, figyelő ablakaival és lőréseivel. Pedig ez csak egy sziklába vájt szellős barlang, a táj fölött uralkodó kopár magaslaton →

FESTŐI LÁTVÁNY NYÍLIK az őrtoronyból a leégett tetejű klastromra, a kanyargó folyóra és végtelenbe nyúló erdőkre. De a békés, szelíd táj ezer veszedelmet rejteget és a csendet gyakran felveri az ágyúk dörgése, gránátok robbanása

Donyec partján

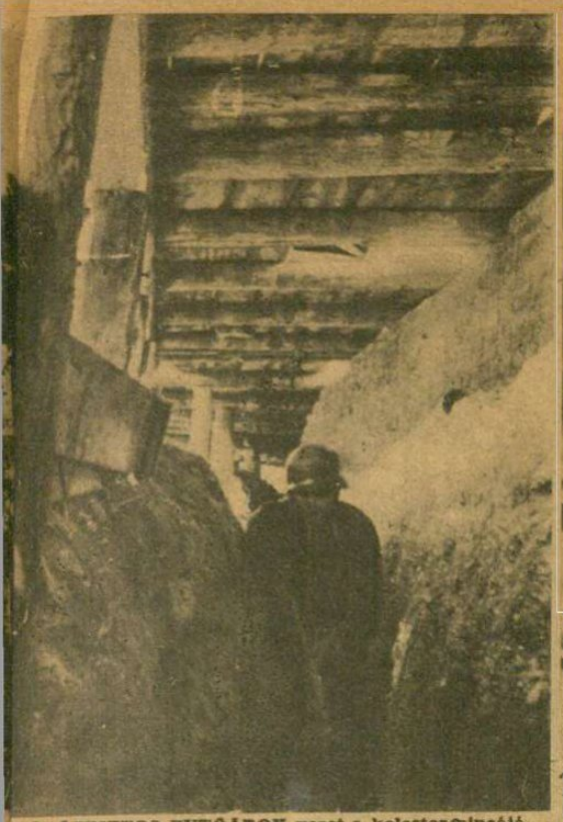

GRÁNÁTBIZTOS FUTÓÁROK vezet a kolostor pincéjéből a Donec nádas medréig, ahol az előretolt állások vannak. Biztonságos a közlekedés, a vörösök nem tudják felfedezni a váltásra induló őrszemet

↑A DONEC SÁRGA VIZÉN TÚL, a fűzfák alatt már az ellenség rejtőzik. Az innenső parton, éjszakák fáradságos munkájával összehordott faágtakarással álcázták a gránátosok a homokzsákokból hevenyészett megfigyelő helyet . . .

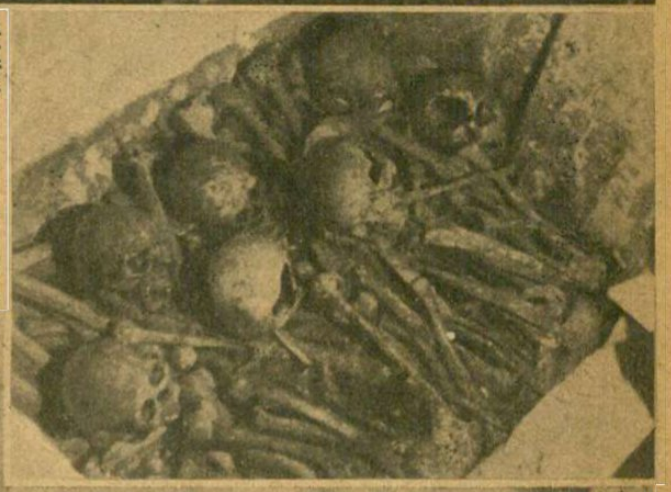

HALOTT SZERZETESEK CSONTJAI. A kolostor sírboltjából a bolsevisták hurcolták fel a „múzeumba" a koponyákat — borzongató szenzációnak →

←EMLÉKEZTETŐ A MULTRA . . . Egy jellegzetes kép a bolseviki istentelen múzeum anyagából: „Az eretnekek megégetése". Bár a német katona másként gondolkodik, a legjobb szovjet-festő ecsetje alól kikerült képet mégse pusztították el. Tisztelik benne a műalkotást . . .

→A LEGMAGASABB PONTON, a lepusztult, ősi sziklák között is mindenütt figyelőállások vannak. A kolostorerőd bevehetetlen és megközelíthetetlen . . .

↓ITT MÁR VESZÉLYES JÁRNI, a torony nyitott terraszára belátnak s mint a szétforgácsolt oszlopok mutatják, — be is lőnek a tulsó partról. Futólépésben, fedezéket keresve sietnek helyükre a gránátosok

BAKE ÖRNAGY, egy páncélos ezred osztályparancsnoka, akinek a vezér és kancellár a tölgyfalombot adományozta a lovagkereszthez

LUETH KORVETTKAPITÁNY, aki a haditengerészetnél elsőnek kapta meg a tölgyfalombbal díszített lovagkereszthez a kardokat és brilliánsokat. A fiatal tiszt egy tengeralattjáró bátor parancsnoka, s eddig negyedmillió ellenséges hajóteret pusztított el naszádjával

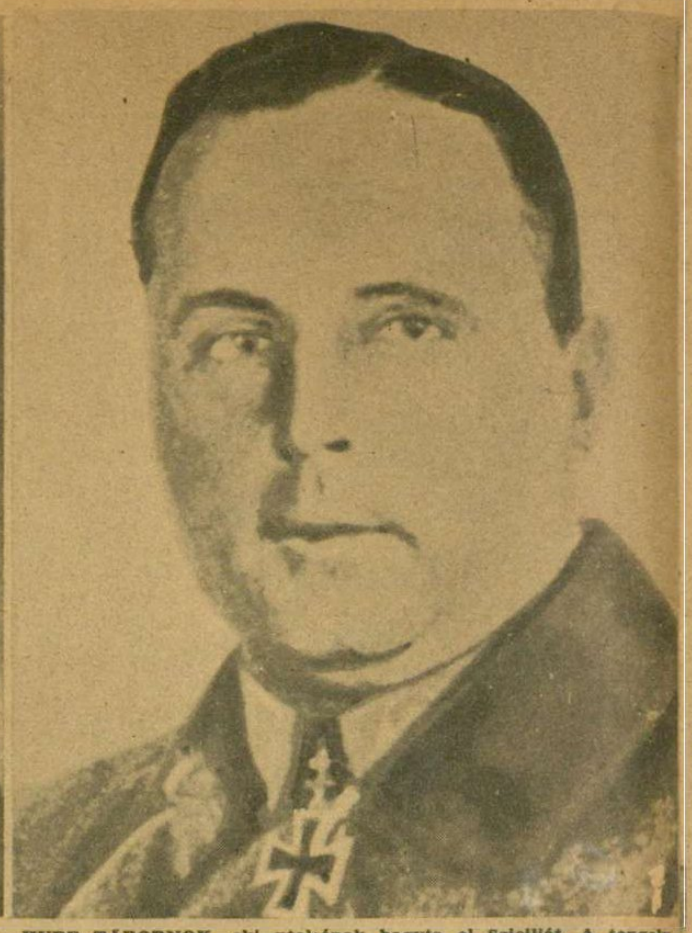

HUBE TÁBORNOK, aki utolsónak hagyta el Szicíliát. A tengelycsapatok és a felszerelés hiánytalanul olasz földre került. — A német sajtó ezt a hadműveletet a hadtörténelem „egyedülálló teljesítményének" jellemezte

HADIJELENTÉSEK, CSATÁK

Lassan véget ér az angolszász demokráciák vezetőinek tanácskozása Amerika földjén, s ahogy közeledik a konferencia bezárásának pillanata, — olyan mértékben fokozódik a szövetségesek sajtójának és egyéb propagandaszerveinek bábeli lármája. Egy tehát máris bizonyos: *az Európa elleni idegháború fokozását elhatározták Quebecben, sőt a szavak offenzivájának tervszerű végrehajtásához azon melegében hozzá is fogtak minden rendelkezésre álló fegyverrel* ... Tudjuk, hogy négyszáz tábornok dolgozta ki a kontinens elleni roham stratégiai terveit, hallottuk, hogy Eisenhoover készséges hangú táviratot küldött a lázas tanácskozások színhelyére, jelentvén az inváziós haderő készenlétét, s arról is értesültünk: végérvényesen és visszavonhatatlanul elhatározták Európa újjárendezésének alapszabályait. *Most már csak a kontinens erődjének meghódítása van hátra s Moszkva beleegyezése, — tehát a kényesebb és nehezebb feladat,* — hogy a nagy egyetértésben hozott döntéseket végre is hajthassák ... A Reuter azt jelenti, hogy a konferencia légköre a „legnagyobb feszültséggel van töltve" s ezt a feszültséget még csak fokozzák azzal, hogy komor titokzatossággal veszik körül a megbeszéléseket, s négyszemközt hallgatják meg az angolszász generálisok hadát is, a haditervek hasznos volta felől.

Egyet kiáltanak csupán világgá, de azt annál hangosabban, hogy tudniillik az ellenfeleket „minden lehetséges módon bombázni fogják és tűzzelvassal könyörtelenül kiirtják és elpusztítják". *A világnak már a quebeci konferencia előtt se volt kétsége, hogy ez a szándék lobogva él a szövetségesekben,* hiszen bizonyítékai voltak az Európában füstölgő, felgyujtott templomok, ledöntött műemlékek, szétdúlt temetők és megölt ártatlan asszonyok, meg gyermekek.

Ami a konferencia többi elhatározását és döntését illeti, azok minden valószínűség szerint elsősorban katonai természetűek, hiszen politikai elhatározásokra, végleges egységre már csak azért se kerülhetett sor, mert Quebecben távollétével tüntetett a harmadik szöveséges, a szovjet, *aki nélkül pedig az európai ügyekben már aligha tudnak hosszabb életű paktumot kötni az aggódó demokráciák.* Washington és Casablanca után is kiderült, hogy mily keveset érnek a tervezetek a moszkvai hitelesítés nélkül s ezt a pecsétet a quebeci jegyzőkönyvekre is aligha üti rá valaki ...

Nem véletlen talán, hogy éppen a quebeci konferencia befejezése előtt váltották le *Litvinov-Finkelsteint,* a szovjet washingtoni nagykövetét, akit előbb már „jelentéstételre" hazarendeltek. Az ilyen diplomata-cserék Moszkva gyakorlata szerint *sokkal többet szoktak jelenteni egyszerű személyi változásnál,* még akkor is, ha mint Majszki, a volt londoni nagykövet, felfelé bukik a hazahivott bizalmi ember ... Elégedetlen volt talán mindkettőjükkel a szovjetkormány? Kevesellette az eredményeket, amelyeket a szövetségeseknél elértek? — Egyelőre még nem tudni, de talán a bolsevista politika hirtelen megváltozását hozhatja a demokráciákkal szemben a váratlan személycsere.

Az arcvonalak

egyáltalán nem látszanak igazolni azt a derűlátást, amely ravasz politikai fogásként az Európába átjutott amerikai jelentésekből sugárzik, s amely tervszerű megjelenési formája a kontinens ellen elhatározott idegháborúnak. Úgy tünteti fel a dolgot, mintha a négy éve tartó gigantikus küzdelem sorsa már eldőlt volna s most csupán a végső győzelem elszámolása folynék: ez az iparkodás nyilvánul meg minden quebeci híradásból. *S ezzel szemben a keleti arcvonal súlyos nyári csatája máig se volt képes megrendíteni a német védelmi vonalat,* sőt a bolsevisták újabb- meg újabb elkeseredett erővel, roppant tömegek és elképzelhetetlen mennyiségű fegyver bevetésével végrehajtott támadásai sorra fulladnak vérbe és üszökbe a stratégiailag fontos szakaszokon!

A térképre vetett egyetlen pillantás bárkit meggyőz arról hogy az erőfeszítések mily gyarló eredményt hoztak még területileg is, nem szólva hadászati sikerről, amely a semmivel egyenlő a bolsevisták számára. Pedig a nyári offenziva kockájára mindent rátettek Moszkvában, s ami erőt rendelkezésére tudtak bocsátani a döntőnek szánt támadást irányító tábornokoknak, azt odaadták az utolsó emberig, páncélosig és repülőgépig. *A csaknem két hónap óta tartó felmorzsoló csatában egy összesített német jelentés szerint a bolsevisták eddig 800.000 embert, 11.000 páncélost, 3616 repülőgépet áldoztak fel,* s a harc még mindig nem érte el tetőpontját ... Minden erőtartalék teljesítőképessége véges, s emberi számítás szerint a bőkezű szovjet se lesz már sokáig képes ilyen tempóban folytatni a tömegek és az anyag tékozlását. A téli hadjárat kulminációs pontja óta, az 1943-as év hét hónapja alatt *kereken hétmillió embere pusztult el a vörös hadseregnek!*

A harc még folyik és különösen a Ladoga-tónál, a Miusznál és a Donecnél, meg a kubáni hídfőnél tombol kegyetlen erővel. A német tartalékok okos felhasználása mindenütt meghiúsította az áttörési kísérleteket s bárhol próbálta meg az ellenség a védővonalak beroppantását, kegyetlen leckét kapott.

VAS- ÉS BETONFAL épül a Jeges-tenger hideg tájain is, az északi norvég fjordok partján, védeni Európa földjét minden támadással szemben ...

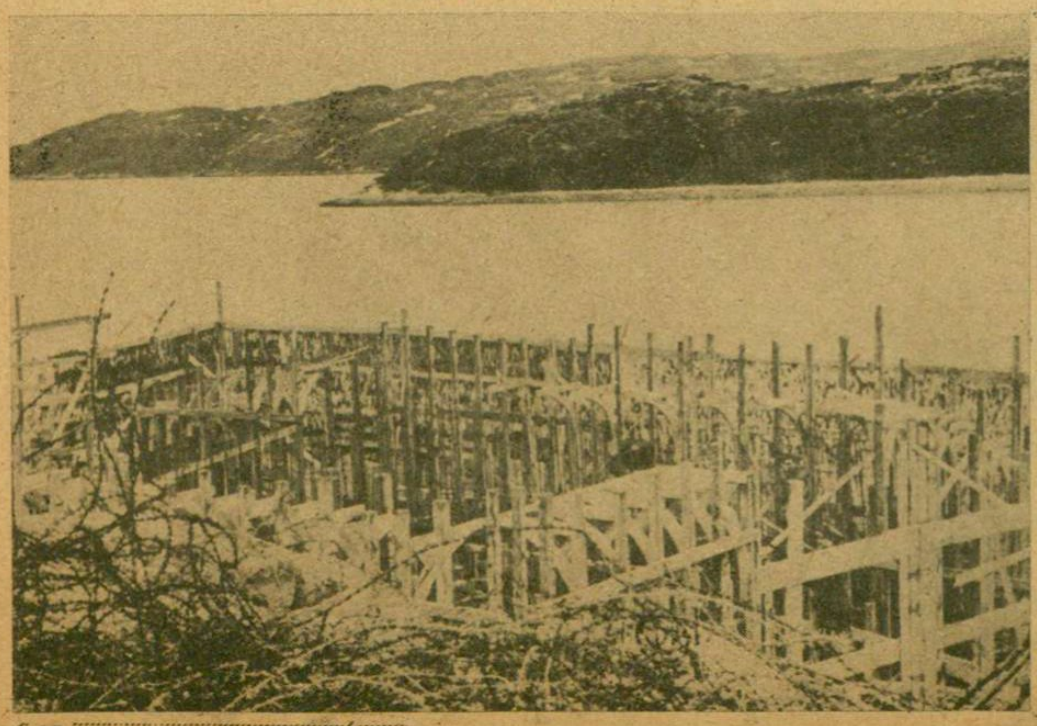

AZ ÉSZAKI ÁLLÁSOK, Norvégia csipkézett partsávján messzehordó ágyúkkal őrködnek a félsziget biztonsága fölött ...

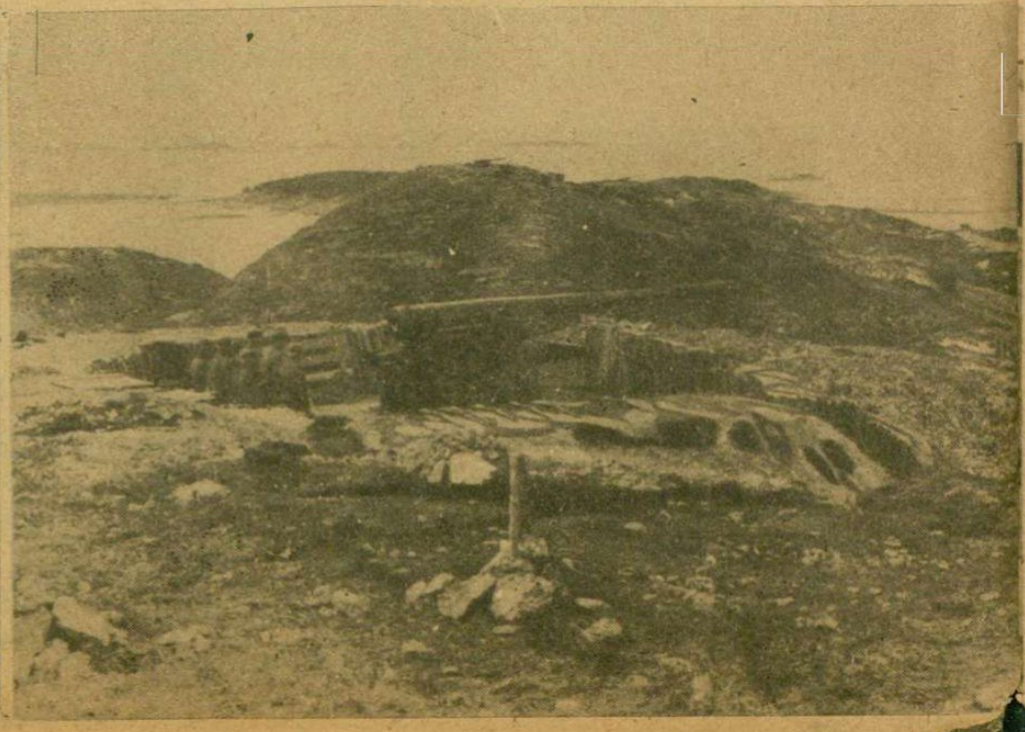

A HARMINCNEGYEDIK GYŐZELEM! Egy német vadászezred főtörzsőrmestere most lőtte le a nyugati területek fölött folyó légi offenzívában 34-ik ellenfelét, egy Spitfire-mintájú angol gépet

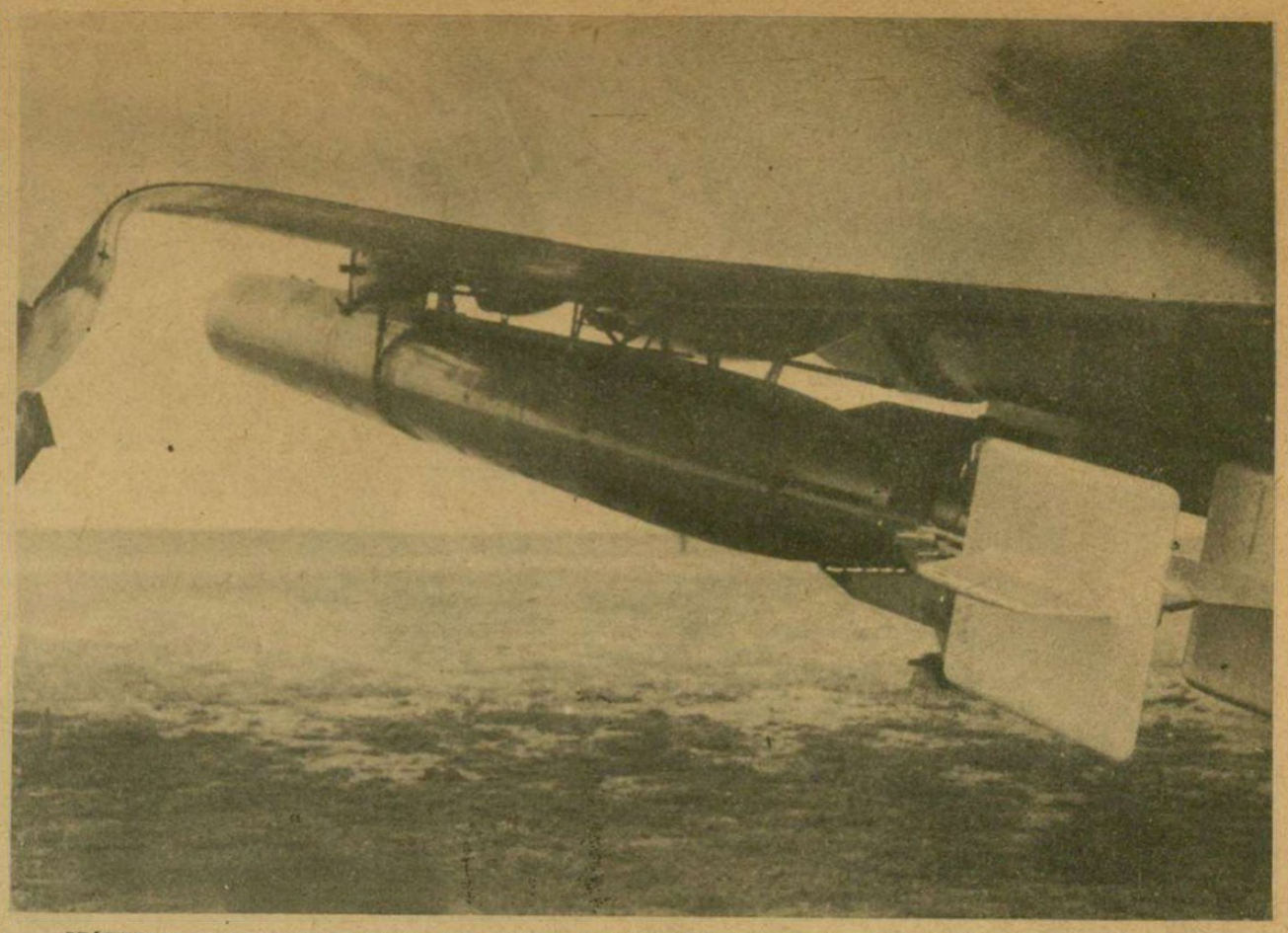

SZÁZHETVENEZER TONNA hajóteret süllyesztett el a német különjelentés szerint Klümer őrnagy vezetésével egy torpedóvető repülő-ezred Gibraltártól keletre. Az óriási karavánból 32 hajó pusztult el...

ÉS ÚJ FORDULATOK

A legnagyobb csalódás Bjelgorodnál érte a bolsevista hadvezetőséget, mert az arcvonal itt végkép megszilárdult és Kharkovot nem fenyegeti többé az a veszély, hogy északnyugatról bekeríthetik... Ezért vált érezhetővé a hét végére az ellenség ideges bizonytalansága s az a nyilvánvaló próbálkozás, hogy a támadás súlypontját máshová helyezzék. *A Donec középső szakaszán ez a kisérlet történt meg, tizenkét lövészhadosztály hiábavaló feláldozásával.* Oreltől nyugatra a harc már álló jellegűvé vált és a „vérmalom" ismét következetesen őrli ezen szakaszon a szovjet erejét. Érthető, hogy Moszkva ilyen helyzetben egyre türelmetlenebbül követeli a komoly második arcvonalat és azt szeretné, ha a szövetségesek végre tennének valamit az ő érdekében is...

Délen

a sziciliai harcok befejeződtek és *Hube* páncélos tábornok átvitte Calabriába negyvenezer főnyi hadseregét és hadianyagát. Meg kell állapítani most, amikor már mérleget készíthetünk a sziget birtokáért folyó küzdelemről, hogy *Londonnak valóban nem volt különös oka örömtüzet gyujtani Szicilia elfoglalásának órájában.* Ez a „győzelem" keserves tanulságokat ajándékozott az angolszász közvéleménynek s mindenekelőtt szétszaggatta azt a rózsás hitet, hogy a diadal érdekében csak meg kell jelenniök az első partraszálló csónakoknak a sziget partjai mellett. Amíg a messzinai csatorna keleti partjáig értek az angol, amerikai és kanadai hadosztályok, bizony, véres áldozatokat kellett hozniok, annak ellenére, hogy emberben és anyagban az első perctől kezdve túlerőben voltak. Összesen *18 gyalogos, két légi hadosztály, 1600 vadászgép, 650 kétmotoros, 350 négymotoros repülő, 800 különleges gép került alkalmazásra az invázió során,* amelyet hat csatahajó, 2 repülőgép-anyahajó, 18—20 cirkáló, 85 romboló és tíz hadosztály szállítására elegendő egyéb hajó támogatott. *Az emberanyagból elveszett a hadosztályok harcállományának egyharmada, s elpusztult 900 repülőgép is,* nem szólva a csaknem pótolhatatlan hajókról, amelyeket éjjel-nappal támadtak a német légiflotta gépei.

Hogy milyen eredménnyel, arról a napi jelentések számoltak be, s elmondották, hogy egy-egy alkalommal 100—170 ezer tonnányi hajóteret pusztítottak el egyik-másik utánpótló kikötő molói mellett, legnagyobbrészt becses hadianyaggal megrakva. *Csak az elmult hét összesített angolszász vesztesége kerek 519.000 tonna volt a Földközi-tengeren, vagy az Atlanti óceán Gibraltárhoz közel eső részén.* A győzelem ára túl magas volt tehát ahhoz, hogy derűs lélekkel ünnepelhették volna Szicilia elfoglalásának napját, akár Londonban, akár Washingtonban. Még az az elégtétele se maradt az angolszász demokráciák hadvezetőségének, hogy visszafizettek Dünkirchenért, mert *Hube tábornok rendben vonult át seregével a messzinai csatornán, pedig az utolsó napokban az angol sajtó erősen megigérte a bosszút 1940 nyarának keservesen emlékezetes vereségéért...*

Hogy Európa déli térségében most miként folytatódik majd a küzdelem, azt a legközelebbi napok mutatják meg. Számos jel arra vall, hogy új partraszállási kisérlettel lehet számolni, még pedig a calabriai parton, amelyet éjjel-nappal ágyúznak Sziciliából, s támadnak az afrikai, maltai, közelkeleti repülőterekről a távolsági bombavetők. *A védelem felkészült minden eshetőségre.*

Olaszország vezetői elszántan hangoztatják, hogy a küzdelmet tovább folytatják az ország becsületének megőrzéséért s bármennyire kivánja is Itália népe a békességet, arra nem hajlandó, hogy történelmi multját sárba taposva és megtagadva alázza porba magát érte. A demokráciák pedig hajthatatlanok *s eddig még arra se adtak érdemleges választ: hajlandók-e a katonai jellegetől megfosztott Rómát, az egész emberiség közös kulturkincseit őrző Urbs Aeternát nyilt városnak tekinteni,* vagy tovább folytatják, már kétszer megismételt támadásaikat ellene. A kegyetlen és kiméletlen idegháború gyakorlása ez is...

A légi hadviselés

durva módszereit minden nappal kevesebb gátlással és több cinizmussal alkalmazzák az angol és amerikai repülők a nyugati területek városai, s védtelen lakosai ellen. A német elszántság komoly nyugalommal fogadja a kegyetlen csapásokat, s példátlan türelemmel viseli el évszázados értékeinek jóvátehetetlen pusztulását, de egyre gyakrabban hallatszanak hangok a birodalom felelős vezetői részéről, hogy *nincs már messze a nap, amikor a megtorlás elkövetkezik.* Göbbels és Göring vezértábornagy uj fegyvereket emlegetett legutóbb Hamburgban...

Távolkeleten

az Aleuták szigetcsoportjához tartozó Kiska szigetét a japánok annyira észrevétlenül ürítették ki, hogy az amerikaiak két héten keresztül állandóan lőtték a szigetet, amikor már egyetlen japán sem tartózkodott rajta.

TÁMADÁSRA INDULNAK az éjszaka sötétjében a gránátosok Vjazmánál

NEM SOK KÁRT TETT a szovjet páncéltörő gránátja a „Tigris" homlokfalán... A keleti anyagcsatában megint bebizonyult, hogy a német fegyverek mennyivel jobbak, mint az ellenféléi

MEGÉRKEZÉS BERLINBE. A német fővárosban meleg szeretettel fogadták a magyar honvédelmi minisztert, akit a védőrfőparancsnokság nevében von Hase altábornagy üdvözölt

A TISZTI KÜLDÖTTSÉG tagjai között elhagyja a pályaudvart a honvédelmi miniszter

A DÍSZSZÁZAD ELŐTT Berlin városparancsnokának, Hase altábornagynak jobbján lép el vitéz Csatay Lajos, a magyar Himnusz hangjai közben

FEGYVER BARÁTSÁG

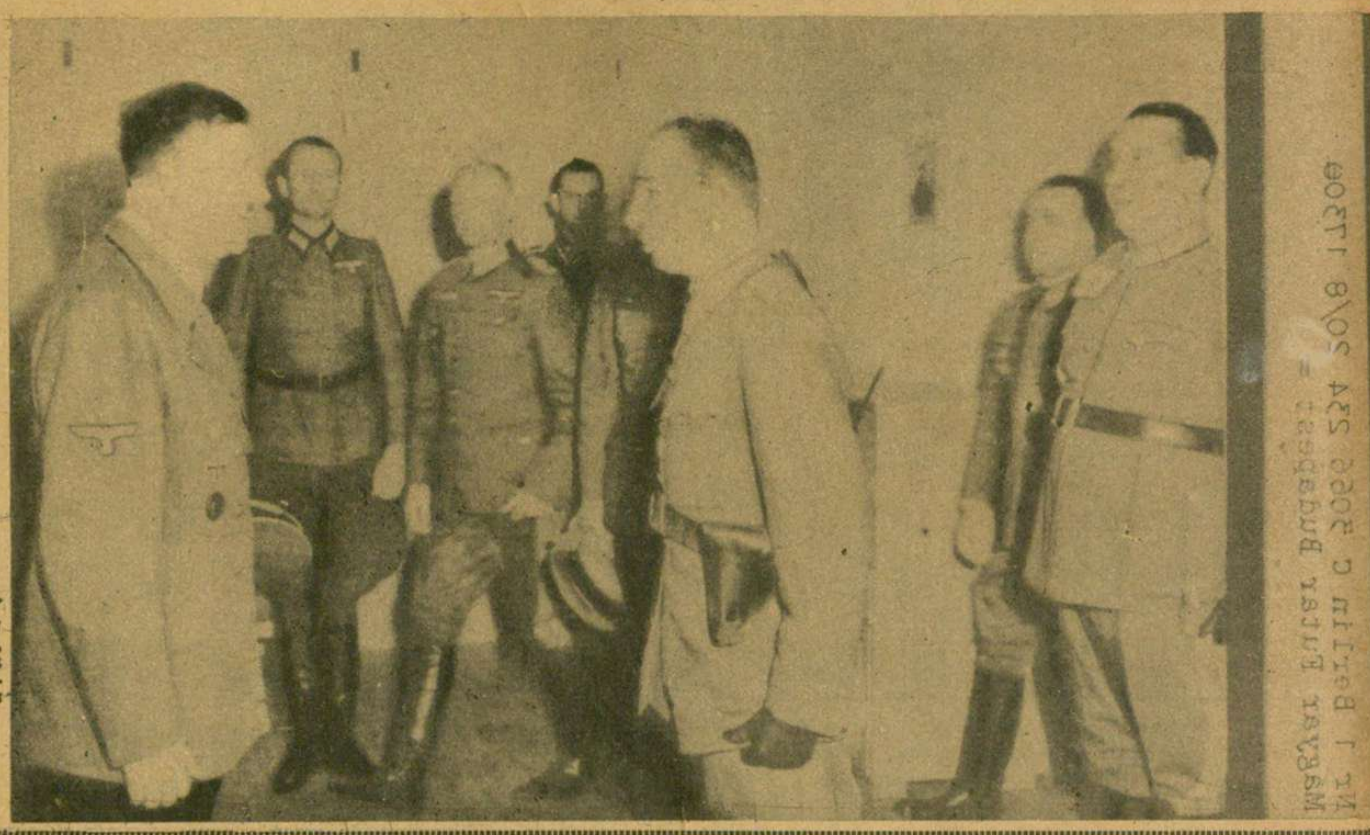

A FÜHRER FŐHADISZÁLLÁSÁN Vitéz Csatay Lajos vezérezredes, honvédelmi miniszter látogatást tett Hitlernél. A MAGYAR FUTÁR RÁDIÓKÉPE a találkozás első pillanatát örökíti meg

A SZOVJETFRONT KITÜNTETETT MAGYAR HŐSEI:

BOROSNYAY BÉLA
ezredes, Magyar Érdemkereszt Lovagkeresztje a hadiszalagon

PAULOVITS GYULA
alezredes, Kormányzói Dicsérő Elismerés Magyar Koronás Bronz Érdemérme, hadiszalagon a kardokkal

HOLLÓ SÁNDOR
százados, Kormányzói Dicsérő Elismerés Magyar Koronás Bronzérme, hadiszalagon a kardokkal

NEMES FEJÉR LÁSZLÓ
főhadnagy, Kormányzói Dicsérő Elismerés Magyar Koronás Bronz Érdemérme, hadiszalagon a kardokkal

RADÓ DOMOKOS
főhadnagy, Kormányzói Dicsérő Elismerés Magyar Koronás Bronz Érdemérme, hadiszalagon a kardokkal

CSOM MIHÁLY
főhadnagy, Kormányzói Dicsérő Elismerés Magyar Koronás Bronz Érdemérme, hadiszalagon a kardokkal

FÜLÖP LAJOS
főhadnagy, Kormányzói Dicsérő Elismerés Magyar Koronás Bronz Érdemérme, hadiszalagon a kardokkal

PITTENBACHER PÁL
főhadnagy, Kormányzói Dicsérő Elismerés Magyar Koronás Bronz Érdemérme, hadiszalagon a kardokkal

KÖVÁRY SÁNDOR
őrmester, a német Sasrend ezüst érdemérme

PERE ISTVÁN
zászlós, Kormányzói Dicsérő Elismerés Magyar Koronás Bronz Érdemérme, hadiszalagon a kardokkal

PINTÉR JÁNOS
főtörzsőrmester, Magyar Kisezüst Vitézségi Érem

ARANYOS ISTVÁN
főtörzsőrmester, Magyar Kisezüst Vitézségi Érem

SZŐKE LÁSZLÓ
szakaszvezető, Magyar Bronz Vitézségi Érem

MÁTICS GYULA
tizedes, Magyar Bronz Vitézségi Érem

A SZOVJETFRONT MAGYAR HŐSI HALOTTJAI:

KÁRMÁN JÁNOS
őrmester

VIDY VENDEL
őrmester, eltünt

VIDY LAJOS
szakaszvezető

CZAFFER FERENC
tizedes

HEGELY IMRE
őrvezető

DUDÁS GYULA
őrvezető

SCHRETTRER PÉTER
honvéd

ÍZLÉSEK, HA TALÁLKOZNAK

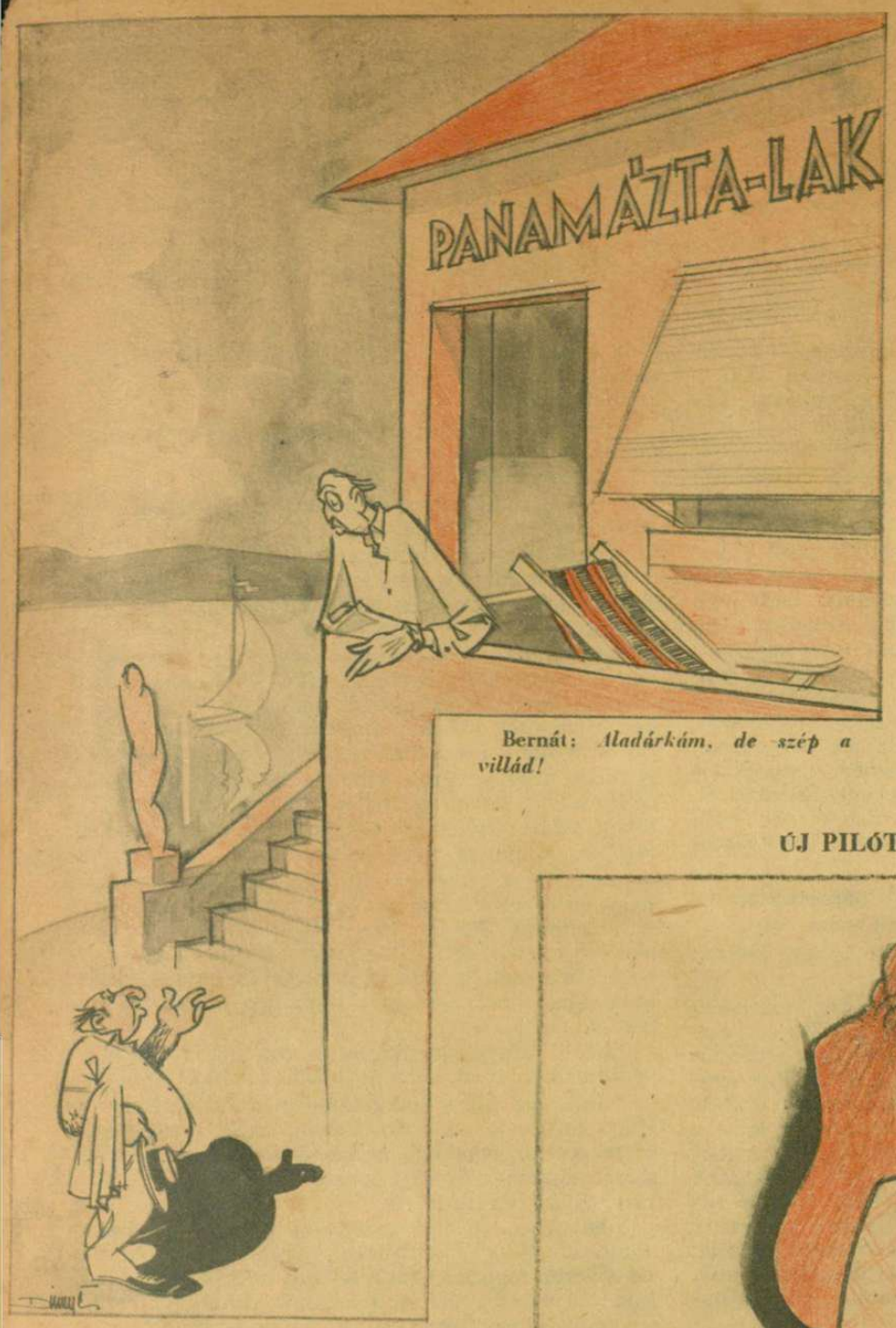

Bernát: *Aladárkám, de szép a villád!*

CSUNGKINGI CSENDÉLET

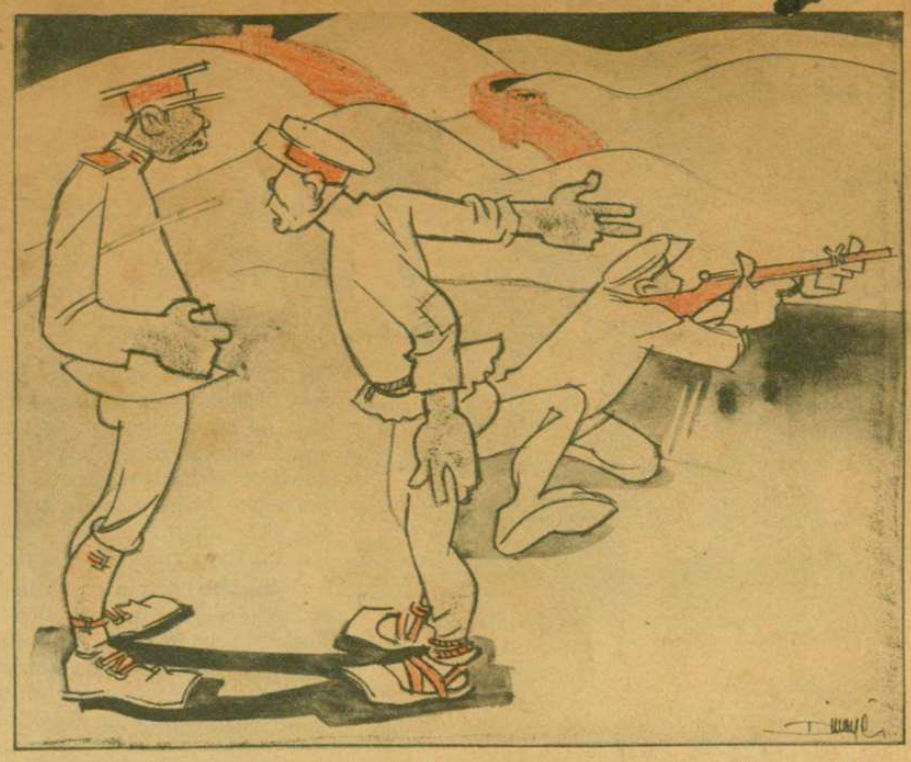

— Fővezértábornok úrnak alássan jelentem, tessék szólni annak az őrültnek! Kisajátította az ezred puskáját és nem akarja visszaadni, — hát mivel folytassam én a kiképzést?!...

ÚJ PILÓTADAL AMERIKÁBAN

«Az én babám egy fekete hős...»

SZENVEDÉLYÉNEK ÁLDOZATA!...

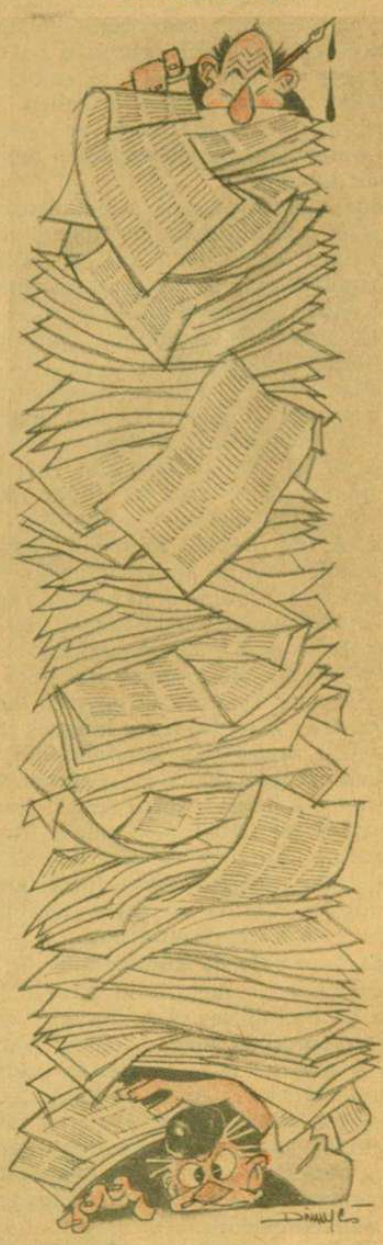

NÉGYSZEMKÖZT

— Mondja, Svartz, most magunk között vagyunk, tényleg igaz az, amit a kávéházban mondott?
— No, de Blaukám! Maga egy naiv lélek!...

ARCKÉPCSARNOK

A szenvedélyes. *Az eszményi alany.* *A titokzatos.* *A kedélyes optimista.*

Tarnopolból indult el...

DÖVÉNYI NAGY LAJOS KORTÖRTÉNETI REGÉNYE

(53.)

HATODIK FEJEZET.

Odakint hóharmat hullott; a gyalogjáró mocskos aszfaltja, a kocsiút gödrösre kopott kövei egyszerre fehérré és ragyogóvá váltak tőle, a háztetőkön porcukorként fénylettek a zuzmara éles kristályai, s a villamosok is megfrissülten futottak tova a síneken, rekedten csengetve, mintha ujjonganának. A város, a szomorú, lerongyolt város, ünneplőbe öltözött. A novemberi szél tisztára söpörte az utakat, amelyekkel oly rég nem törődött már senki, végigrohant a keskeny sikátorokon, kiszellőztette a háború áporodott, nehéz szagát az udvarokból s az emberek ruháiból is. Az arcokat pirosra csípte a hideg, s úgy tetszett: örülnek, annyi szomorúság és nélkülözés után megint, vidámság ragyog rajtuk s nem a szél finom ostorának nyoma.

Bundák jelentek meg a Belvárosban, a gazdagság és jólét Atlantiszként elsüllyedt világát idézve a kényelmesen sétáló férfiakon. A hölgyek karmantyúba dugott kézzel andalogtak, majdnem térdig érő, fűzős cipőkben; — ezt diktálta most a háborús divat, amelynek szeszélye éppen azt parancsolta híveire, ami legjobban hiányzott.

Balassa Jenő a Vilmos császár-úton igyekezett végig, Reményi Hugóékhoz, akik már saját házukban laktak ezen az őszön. Négyemeletes palotát vásároltak, óriási, kongó bérházat, körülfutó folyosóval az udvar fölött, s ez az udvar mindig tele volt a negyven lakó életének valamilyen zajával, vagy szagával. A konyhákból az ebéd, vagy vacsora szételemezhetetlen illata áradt, délután pedig a mosogatólé zsíros és undorító párolgása, amely kitolakodott a műmárványos lépcsőházba és kapualjba is. Reményiék az első emeleten laktak, teljesen elkülönítve adófizetőik közönséges hadától. Óriás szobák, csaknem termek sorakoztak egymás mellett, az egész utcai fronton, zárt loggiák, kiugrók szeszélyes tarkaságával, a sarkokban kandallókkal, amelyek csupán díszül szolgáltak, mert gőzfűtés volt a házban. A mennyezetet broz-színűre festett kazetták borították, gipszből; általában egy palota illúzióját szerette volna kelteni minden. Cecil szenvedett a lakásban, de a gazdagság megkövetelte, hogy fény vegye körül a családot s a familia szerint e tágas és cifra hodály alkalmas volt a reprezentálásra.

Juda nem volt ily könnyelmű.

Ő megmaradt mostanáig a régi lakásban, csak éppen a bútorokat cserélte ki régi, szép holmikra és a falon szaporodtak meg a képek, a márvány állványokon a szobrok és a parkettet borították be egészen a szőnyegek. Ő Andorra hallgatott, aki különös barátságával tisztelte meg, gyakran töltött nála órákat és elnyúlva, szokása szerint egy kényelmes karosszékben, bonyolult, hosszú magyarázatokat tartott a szocializmusról, a forradalom szükségességéről, vagy az élet művészetéről.

— Tudja, — szokta mondogatni, — a család egészen elvadít magától. Ahogy napról-napra gazdagabbak lesznek, úgy válnak közönséges és kiállhatatlan zsidókká. Nem érdekes? Mohók és ízléstelenek. Magában van valami szemérem és tartózkodás, azért szeretem... Érdemes kísérletezni magával, megállapítani, hogy vajjon képes-e ez a fajta igazán stílusosan élni egyáltalában, vagy eredendő tulajdonságait soha nem tudja levetni: rikít és elriaszt.

Nevetett, fogalma se volt, hogy vajjon hízelgő-e Andor megjegyzése.

— Nem mulatságos ez, inkább szomorú... Ezért nem békül ki velünk őszintén a világ egyetlen népe sem, kedvesem. Ezért kell nekünk erőszakkal, csellel, furfanggal megkísérelnünk, hogy magunkhoz hasonlóvá tegyük azt az országot, ahol nagyobb tömegben megtelepszünk. Nem mi asszimilálódunk, hanem mindent elkövetünk az idegenek asszimilálására. Rájuk kényszerítjük morálunkat, gondolkodásunkat, s ha sikerül, jó. Ha nem, — egy idő mulva törvényszerűen útálni fognak bennünket, mert nem lesznek képesek elviselni tulajdonságainkat. El akarjuk adni mindenkinek a magunk lelkét, mint valami árut, s épp olyan tolakodón kínáljuk, mint a portékát, mikor még boltosok vagyunk. Ha megkíséreljük legalább külsőségekben alkalmazkodni, abból valami fájdalmas és nevetséges dolog derül ki. A mi vadászkalapjaink sokkal zöldebbek, tollaink hivalkodóbbak, monoklink elviselhetetlenül krakéler, raccsolásunk nevetséges. Nem vette észre? Túlbuzgókká válunk, felül akarjuk múlni mestereinket. S ez, sajnos, egyetlen tanítványnak se sikerül...

Inkább önkínzó vallomások voltak ezek a beszélgetések, mintsem viták. Juda alig volt képes hozzászólni ahhoz, amit Andor mondott, legfeljebb egy-egy kérdéssel ösztönözte további szavakra. De: — tanult. Megjegyzett mindent, amit fontosnak tartott, vagy mestere figyelmébe ajánlott. Ezért nem esett túlzásba, ami pedig feltétlenül hatalmába keríti e fékező, csúfolódó barát nélkül. Ő is vásárolt házat, — de nem kívánkozott ott nagy lakást berendezni. Meghagyta a lakókat, — csak a házbért vette át tőlük minden negyedben, köteles sarcként. És vásárolt, Andor tanácsára, aki mégis jobb üzletember volt, mint ahogy mutatta, négy üres telket a Lipótvárosban, a Vígszínház mögött.

— Pest errefelé fejlődik majd a háború után, — mondta mentora, — nem jár rosszul vele.

Engedelmeskedett s később maga is úgy találta: helyesen cselekedett.

Reményiék, a többiek, azért mindig vonzották. Igaz, az üzlet ezer szála is hozzájuk kötötte s a cinkosság, amely napról-napra szorosabbá tette e bonyolult családi együttes viszonyát. Mindent tudtak egymásról s ez a tájékozottság a szolidarítás érzését ugyanúgy megerősítette valamennyiükben, mint a félelmet és azt az ösztönt, hogy lehetőleg ne engedjék sokáig magukra maradni a társakat, mert hátha összeesküvést szőnek a távollevő ellen. Mint a ragadozók, amelyek lehetőleg soha nem fordítanak egymásnak hátat, még ha legközelebbi rokonok sem, úgy vigyáztak ők is, nehogy étvágya támadjon rájuk. pillanatnyi védtelenségüket és csábító kiszolgáltatottságukat látva, a többieknek.

Juda különben hálát is érzett a család iránt, amely élete legsúlyosabb órájában melléje állott és megmentette.

A bakancsok ügye ugyanis rosszul sikerült, — ez még a háború első évében volt, — valami galiba támadt, az ujságok üvöltöttek s harmadnapra társát, Hermannt, mint a műhely vezetőjét, letartóztatták. Túlságosan szemérmetlenül és mohón használta ki a helyzetet, a bakancsoknak nem is kellett a szerbiai, vagy galiciai őszi sárba elkerülniök, hogy kiderüljön róluk: milyen silány anyagból vannak. Vizsgálat indult, — a háború első nagy botránya volt ez, mindenki kapott rajta, — s ő néhány napig úgy érezte: mindennek vége.

— Ugyan, ugyan! — vigasztalták Reményiék, — nem kell kétségbe esni.

Komor megpróbált kárörvendő lenni:

— Látja, ha maga nélkülünk csinál üzletet, abból baj támad, Balassa úr!

Hugó letorkolta a sógort.

— Most nincs ideje a szemrehányásoknak! Veszekedni ráértek azután is, ha már rendbejön ez a buta história.

Andornak vállalkoznia kellett, hogy szerkesztőségi összeköttetései révén a sajtót elhallgattatja s ez sikerült is. Azok az ujságok, amelyek leghangosabban követelték a bakancshamisítók fejét, egyik napról a másikra lemondtak a purifikátorok szerepéről. A hirek közé került a kihallgatásokról szóló beszámoló, hűvös tárgyilagossággal fogalmazták a mondatokat, aztán végkép elaludt az ügy, a részvétlenség vizében, mint egy tóba hullott szikra.

Sándor, az ügyvéd, fél éjszaka oktatta Judát, hogy mit kell mondania és a vizsgálati fogságban ülő Hermann Sándor védelmét is elvállalta. Tanúk nélkül beszélhetett vele, okosan megmagyarázta neki, hogy jobb lesz, ha nem keveri az ügybe Balassa urat, s ha kiszabadul, ezen a módon megmentheti a haszon ráeső részét.

Mire tárgyalásra került a sor, decemberben, a vádlott már rendületlenül magára vállalt mindent.

Juda ott ült a hallgatóság padjaiban, Reményi Hugó és Komor között, sápadt arccal, néha-néha összekoccanó fogakkal és hallgatta Hermann vallomását. Igazán elégedett lehetett, — gavallér volt a társ, ki se ejtette nevét.

Miközben a bírói emelvényt nézte, a szigorú, keresztkérdésekkel dobálódzó ügyészt, s a darabos, nehéztestű fogházőrt, szüntelenül arra a másik bírósági tárgyalásra kellett gondolnia, amelynek ő volt a vádlottja, egy tehén miatt. Hogy is hívták azt a rutén parasztot? Hiába erőltette emlékezetét, nem jutott eszébe. Milyen messze volt már mindez! Az esőszagú, condrás parasztok a sárga épület folyosóján, a kályha melege a teremben, az özvegy siránkozása és a maga ijedt hangja, ahogy védekezik... Most újra hallotta dadogó, idegenszerű, éneklő beszédét, ahogy keresi a még meg se szokott nyelv kifejezéseit, óvatosan, nehogy rosszat mondjon önmagára...

Néhány pillanatra elsüllyedt körülte ez az előkelő bírósági palota, a környezet, az ismerősök.

— No, mit szól? — riasztotta fel Komor, halkan hozzáhajolva.

— Mihez?

— Hát nem hallotta? Négy esztendőt kapott.

— Úgy?

— Mi lelte magát? Valami baj van?

— Miért?

— Olyan furcsán viselkedik. Csak nem most tör ki magán a félelem?

— Nem... semmi... csak eszembe jutott valami...

— Most már ne féljen! Minden rendben van.

„JUDA A KANDALLÓ ELÉ ÁLLOTT, S MINTHA A SÁRGAÉREZ-ELLENZŐS, MÁRVÁNYPÁRKÁNYOS DÍSZKEMENCE CSAKUGYAN ONTANÁ A MELEGET, KINYÚJTOTTA FELÉ MINDKÉT KEZÉT..."

— Persze... hogyne...

Szomszédaik érdeklődő tekintettel fordultak feléjük. Azt hitték, ez a vékony, elegáns fiatalember talán rokona a kövér vádlottnak. Néhány szegényes ember, akiről látszott: inkább melegedni tért be a tárgyalóterembe, mint kíváncsiságból, s most a véletlen jóvoltából fültanúja lehetett egy csúnya botránynak, félhangos megjegyzéseket tett.

— Fel kéne akasztani a gazembert! Papírtalpú bakancsot szállított. Azért fagyott le a katonák lába a Kárpátokban! Lámpavasra kell húzni a kövér disznót!

Az elnök szigorúan tekintett a zajongók felé, de azok már belekergették magukat a személytelen haragba. A nép képviselői voltak itt, s úgy szólaltak meg, mint a görög drámákban a kórus.

— Nézd, a disznót, milyen kövér! — mormolta félhangosan egy szürkearcú munkás.

— Az ország pénzéből zabálta gömbölyűre a hasát!

— Ki kell vágni belőle a hájat! — sivított egy szalmakalapos asszony, aki apadt melléhez szorította két nagy, vörös kezét.

Altisztek léptek be, s szigorú arccal néztek széjjel a terem közönségén.

— Csend legyen, mert kiürítjük a hallgatóságot! — kiáltotta egyikük, láthatóan élvezve saját hangját ott, ahol eddig tán meg se szólalhatott. — Nézze meg az ember! Mit lármáznak maguk? Ez hivatalos hely, nem kocsma...

A zaj elült egy pillanatra. A kipirult arcu férfiak és nők mérlegelni kezdték, hogy mi okosabb: szabad folyást engedniök haragjuknak, s vállalni, hogy a jó melegről kiutasítják őket, vagy elhallgatni. És úgy döntöttek, különös összebeszélés, megegyezés nélkül, hogy nem vállalják a közvélemény szerepét, e veszélyes és gyakran kockázatos hivatást, hősi kiállásával, mely díszt ad ugyan, de az egyéni érdeknek soha nem tesz jó szolgálatot.

Igy aztán, mikor Hermann Sándor fogházőrével az ajtó felé indult, már csak sötét pillantások kísérték. Egyetlen tekintet ragyogott rá részvéttel és hálával: Judáé. Ez a szempár azt mondta neki: ne félj, nem feledkezem meg a szolgálatról, amelyet nekem tettél.

A bőrös csaknem vidám volt. Négy esztendő, — gondolta, — nem olyan nagy idő, a fellebbezéssel talán abból is el lehet alkudni valamit. Mire kiszabadul, vége a háborúnak, s nem viszik el katonának se, holott ez a veszedelem már fenyegette mostanában.

Kezét, a vörös, sürű szőrrel benőtt mancsokat felemelte és intett Juda felé...

Azóta se látta; az ügyvéd szokta meglátogatni, nem sokára ki is szabadul, hiszen a jó viseletü rabnak mindig elengednek a büntetéséből. Pénze az utolsó fillérig ott van a bankban, bár az összeg már jóval kevesebbet ér, mint akkoriban s néhányszor meg is forgatta. Minek heverjen a pénz munka nélkül? Persze, jobb, mint a semmi, okosan tette, hogy azt vallotta: elköltötte a könnyen jött nyereséget. Hetykén, dicsekvően mondta többször is, mikor kérdezték, hová szórta a rengeteg pénzt, hogy nagyon szereti a jó életet és a nőket. Hát nemsokára része lehet mindkettőben.

Akkor is ilyen téleleji nap volt, mint ez a mostani, talán azért jutott éppen eszébe a bőrös.

A lépcsőházat rosszul világították, minden második emeleten égett csak egy poros villanykörte. Szerencse, hogy nem kellett oly magasra kapaszkodnia. Becsöngetett Reményiékhez s míg a szobalány kijött ajtót nyitni, topogva verte le cipőjéről a zuzmarát.

— Talán esik a hó, nagyságos úr?

— Nagy dér van, éjszaka valószínűleg esik már.

A hideg összehúzta a bőrét, alig tudta kinyitni a száját is.

A szalonban, amelyet szecessziós vitrinek, s nagy aranyrámás képek díszítettek, csak az asszonyt találta. Cecil meghervadt e három év alatt, nyakán és szeme alatt finom ráncok képződtek, mozdulatai fáradtakká váltak.

— Mi ujság? —kérdezte bágyadtan. — Az uram még nem jött haza, tárgyal valahol. Nem hallott hireket?

— De igen...

— Mondjon valamit biztatót...

— Hát... azt éppen nem tudok... Úgy hallom, a Piavenél semmire se megyünk. A támadást beszüntették.

— Istenem! Lehet, hogy elveszítjük a háborút?

Juda a kandalló elé állott, s mintha a sárgaréz-ellenzős, márványpárkányos díszkemence csakugyan ontaná a meleget, kinyujtotta feléje mindkét kezét. Úgy nézett vissza az asszonyra, aki egy bőrfotőj karjára támaszkodva fejét ingatta csendesen és szőke haján aranyosan hullámzott a csillár fénye.

— Mondja, Ballassa! Lehet, hogy elveszítjük?

— Kik?

— Hogyan... kik? Mi!

— Mi? — vontatottan ejtette a szót, majdnem csúfolódó hangsúllyal. Mi? Mi már nem... Mi alighanem megnyerjük. Sőt: megnyertük.

— Nem értem. Tréfál?

— Eszem ágában sincs!

— Hát akkor magyarázza meg, kérem. Azt mondja, hogy a harctéren rosszul állunk. S a háburút mégis megnyerjük?

—Úúúgy... Hát arra gondolt? Neeem — s hevesen rázta fejét, — az ország alighanem elveszíti. De mi... mi... a nyertesek közé számíthatjuk magunkat.

— Bolond maga, kérem?

— Dehogy!

— Hát akkor mit beszél?

— Nézze, asszonyom... Akármi történik, azt, amit mi ezen a háborún kerestünk, el nem veszíthetjük. Igaz, a pénz egyre romlik, napról-napra kevesebb az értéke, de valamit még kezdhetünk azzal az összeggel is, amit eddig be nem fektettünk... Ezt a házat például senki maguktól el nem veszi, s azt a négyszáz holdat se, amit Hugó vásárolt a háború alatt. Az én házam is megmarad, a Komor telkei is a Hűvösvölgyben. Mi bajunk történhetik? Hogy kitör a forradalom, mint Andor fenyegetőzik vele? A forradalom is a családban marad, Sándorból tán miniszter is lehet, ő radikális, sőt Andor se vetne meg egy tárcát, mondjuk a közoktatásügyit. No, lássa, még jól is járnánk.

— Borzasztó, amit mond...

— Miért?

— Hát az a sok ember... Az a rengeteg katona, aki elesett, megsebesült, nyomorékká vált! A temérdek szenvedés!

— Az emberek mindig szenvednek. Békében is. Aki megmarad, annak jobb dolga lesz majd. Úgyis sok volt az ember, nem tudtak már egymástól boldogulni.

— Ez cinizmus. Mintha Andort hallanám! Ő szokott így beszélni.

Juda nevetett.

— De csak házi használatra! Olvastam ma egy cikkét a Pesti Naplóban, oly szívrehatóan írja meg a család szenvedését, a nélkülözések iszonyatát... S azt kérdi végül: ki a felelős mindazért a hiábavaló áldozatért, amit a tömegek hoztak...

Odakint kulcs csörgött, valaki topogott az előszobában, dörmögve kérdezősködött a cselédtől.

— Sándor jött...

— Igen, az ő hangja.

Piros orral és hunyorgó szemmel lépett be az ügyvéd.

Jókedvű volt, összedörzsölte tenyerét.

— No, most megleptelek benneteket! — kiáltotta feléjük. — Majd tudom, mit mondjak Hugónak, ha hazajön!

Cecil jószívűen mosolygott az öreg tréfára.

— De nagyon komolyak vagytok!

Juda vállat vont és kicsit gúnyosan mondta:

— Igen. A háborúról beszélgettünk. Azt mondja a nagyságos asszony, hogy borzasztó lesz, ha elveszítjük.

Az ügyvéd vállat vont.

— Mindig a család ellen drukkolt. Igaz, Cecil? Maga mindig úgy élt köztünk, mint valami előkelő idegen, akinek érdekei, vágyai összeegyeztethetetlenek a miénkkel. Nem tehet róla.

Az asszony fejfájósan simította végig homlokát. Ott ült már a mélyöblű karosszékben, szinte elveszve a barna, füstillatú bőrtámlák között, tehetetlenül.

— Igen... Megszoktuk. Ő más világban él, másként gondolkodik. Az Andor karrierje nem érdekli, az enyém se, talán azt látná legszívesebben, ha valamennyien tönkremennénk, koldusbotra jutnánk.

(Folytatjuk.)

„JUDA OTT ÜLT A HALLGATÓSÁG PADJAIBAN, REMÉNYI HUGÓ ÉS KOMOR KÖZÖTT, SÁPADT ARCCAL..."

MAGYAR FUTÁR. Politikai hetilap. A szerkesztésért felel: DR. RAJNISS FERENC lőszerkesztő. A kiadásért felel: Grátzer Antal. Szerkesztőség: V., Gr. Klebelsberg-utca 29. Telefon: 120-856. Kiadóhivatal: Budapest, VIII., József-körút 19. Telefon: 132-883, 139-926. — Előfizetési ár egy évre 14 P, félévre 7 P, negyedévre 3·60 P. Egyes szám ára 30 fillér. Csekkszámla: 21.363. Kéziratok, képek, rajzok megőrzését vagy visszaküldését a szerkesztőség és a kiadóhivatal nem vállalja. — Nyomatott a Stádium Rt. offset-körforgógépen. Budapest, V., Honvéd-utca 10. Felelős: Győry Aladár igazgató.

ERDÉLYÜNK FŐVÁROSA:
KOLOZSVÁR
(Kántor Géza felvétele)